

Islam, Vrede en Tolerantie

Volledige godsdienstvrijheid

Geen geweld en dwang

Djihād is geen oorlog

Moslims wordt geleerd in vrede te leven met anderen

door

Dr. Zahid Aziz

vertaald door

Reza Ghafoerkhan

Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam

Oorspronkelijke titel

Islam, Peace and Tolerance

Uitgegeven door

Ahmadiyya Anjuman Lahore Publications, U.K.

Nederlandse titel

Islam, Vrede en Tolerantie

Uitgegeven door

Stichting Ahmadiyya Isha‘at-i-Islam

Postbus 73857

2507 AJ Den Haag

Nederland

E-mail: info@moslim.org

Website: www.moslim.org

De uitgever is gelieerd aan de

Internationale Ahmadiyya Anjuman Isha‘at-i-Islam Lahore

Copyright © 2008 Stichting Ahmadiyya Isha‘at-i-Islam

Alle rechten voorbehouden

Vertaling kalligrafie van Koranvers 27:30 op de omslag

Hij (de brief) komt van Salomo en is in de naam van Allah,
de Erbarmer, de Barmhartige

Dit boek is ook beschikbaar op internet

Engels: www.ahmadiyya.org

Nederlands: www.moslim.org

ISBN: 978-90-5268-037-8

Voorwoord

Dit boekje is samengesteld om de alom heersende, maar verkeerde, opvatting te weerleggen dat de islam een gewelddadige, barbaarse en intolerante godsdienst is. Een godsdienst die zijn volgelingen zou oproepen om voortdurend een oorlog te voeren, die men “*djihād*” noemt, tegen hen die hem niet aanvaarden. Men beweert dat de islam godsdienstvrijheid geheel en al verbiedt, zijn boodschap via dwang verspreidt en zijn volgelingen dwingt in zijn schoot te blijven door hen met de doodstraf te bedreigen. Een andere, soortgelijke beschuldiging is dat de islam geen enkele kritiek op zijn leer duldt en dat die de gelovigen aanspoort om iedereen te doden die zich ertegen keert.

Deze misvattingen hebben in het Westen een behoorlijke mate van vijandigheid doen ontstaan tegen de islam, alsmede een zodanige verontrusting en vrees, dat vele van zijn Westerse critici de moslim-godsdienst als de ernstigste bedreiging voor de beschaving zien. Zij geloven dan ook dat zij zich hiertegen met alle mogelijke middelen moeten verzetten en deze moeten bestrijden. Helaas versterken sommige groepen onder de moslims, door hun eigen buitensporige woorden en handelingen, juist dit verontrustende beeld over de islam. De overgrote meerderheid van de moslims aanvaardt deze extreme leringen natuurlijk niet, maar ze zijn zich over het algemeen niet bewust van de dringende noodzaak en het wezenlijke belang om krachtige, onophoudelijke inspanningen te plegen om deze grove smet op de goede naam van de islam en zijn Profeet Mohammed te verwijderen.

Dit boek verduidelijkt de leer van de islam over de belangrijkste kwesties die in dit verband naar voren worden gebracht. De argumenten en conclusies in dit boek zijn in de eerste plaats gebaseerd op de Heilige Koran, en ten tweede op de toonaangevende boeken van de Hadīth, wat verzamelingen zijn van geverifieerde overleveringen van uitspraken en handelingen van de Profeet Mohammed. Ik heb volledige bronverwijzingen verschaft en heb alle citaten die in dit boek staan rechtstreeks in de oorspronkelijke boeken gecontroleerd. Bestaande vertalingen van Arabische bronnen die voorhanden waren,

zijn onmisbaar voor mij geweest, maar ik heb onder sommige omstandigheden de woordkeuze ervan aangepast voor meer duidelijkheid en nauwkeurigheid. Sommige onderdelen van dit boekje zijn herziene artikelen van mijzelf die gedurende het jaar 2006 zijn gepubliceerd.

Ik heb getracht om eerlijk en openhartig de onderwerpen en bezwaren die hierop betrekking hebben te bespreken, waarbij ik geprobeerd heb om moeilijke kwesties niet uit de weg te gaan, of me te bezondigen aan oppervlakkige propaganda.

De kijk op de islam die in dit boekje wordt gepresenteerd, is gebaseerd op de werken van twee zeer gerenommeerde islamitische geleerden en auteurs uit de eerste helft van de 20^e eeuw. Deze zijn maulana Muhammad Ali van Lahore (overleden in 1951), die bekend staat als de auteur van een Engelse vertaling en commentaar van de Koran en van verschillende andere vermaarde boeken over de islam, en Khwaja Kamal-ud-Din (overleden in 1932), de eerste moslimmissionaris in het Westen, die de vroegere Woking Muslim Mission te Woking in Engeland had opgericht. Deze uitblinkers van het moslimgeloof waren zelf geïnspireerd door een van de grootste verdedigers van de islam, hazrat Mirza Ghulam Ahmad (overleden in 1908). Echter, de analyse die in dit boekje naar voren wordt gebracht, moet op zijn eigen waarde worden beoordeeld door zijn overeenstemming met de Koran en de leer van de Profeet Mohammed.

In de laatste paragraaf heb ik citaten uit werken van negen vooraanstaande islamgeleerden bijeengebracht, waaronder twee niet-moslim Europeanen, die tot vrijwel dezelfde conclusies over de islamitische leer zijn gekomen betreffende de kwesties zoals die welke inhoudelijk in dit boekje worden beargumenteerd.

Zahid Aziz
Oktober 2006

Inhoudsopgave

1. Het leven van de Profeet Mohammed – hij bood de wereld vriendschap en vrede aan	9
2. Godsdienstvrijheid in de islam	17
Geen dwang in de godsdienst	17
Christenen bidden in de moskee van de Heilige Profeet .	21
Enkele verzen van de Koran over hoe men de islam moet prediken	21
Geen straf voor afvalligheid	24
Afvalligheid tijdens oorlog	26
Afvalligheid in de Hadīth en de klassieke islamitische jurisprudentie	27
3. De leer van de islam met betrekking tot het reageren op beledigingen en spot.....	29
De Koran leert geduld als reactie op verbaal geweld	30
Meer verzen uit de Koran	32
Zichzelf beleefd terugtrekken uit een gezelschap van mensen die beledigen	33
Enkele voorvallen uit het leven van de Heilige Profeet Mohammed	34
4. Wanneer is oorlog toegestaan?.....	39
Oorlog alleen toelaatbaar ter zelfverdediging	39
Vrede verdient de voorkeur	43
Veiligheid schenken aan een vijand die over de islam wil leren	43
Geen verandering in tolerantie in latere openbaringen	44
Vriendschappelijke betrekkingen met anderen	49
5. Wat is <u>Djihād</u>?	57
<u>Djihād</u> om nabijheid tot God te bereiken	58
<u>Djihād</u> van geduld en volharding	59

<i>Djihād</i> van het verspreiden van de boodschap van de islam	60
<i>Djihād</i> als oorlog	62
Voorwaarden voor een <i>djihād</i> door middel van wapens ..	64
6. Martelaarschap	66
Wat is martelaarschap in de islam?	66
In de Islam is zelfmoord een zonde en zelfbehoud een plicht	69
Maagden in de hemel als beloning voor martelaren	71
7. De boosheid van moslims	78
De islam spoort aan om boosheid te beheersen	78
Rechtvaardigheid boven haat	80
De Hadīth over boosheid	81
8. De Bijbel en oorlog	83
God van oorlog in de Bijbel	83
Oorlogswet in de Bijbel	84
Voorbeelden van oorlogsvoering uit de Bijbel	85
Uitspraken van Jezus over vrede	88
Het verhaal van Simson en overeenkomsten met 9/11	89
9. Het samenleven van moslims met anderen	91
Filosofische basis	91
Wettelijke basis	96
Seculiere of niet-moslim regering	97
Morele basis	99
10. Opvattingen van vooraanstaande geleerden	102
Abdullah Yusuf Ali	102
Muhammad Marmaduke Pickthall.....	104
Muhammad Asad.....	106
T.B. Irving	107
Maulvi Chiragh Ali.....	108
Sir Muhammad Iqbal	110
Opperrechter S.A. Rahman.....	111
Dr. G.W. Leitner.....	113
Sir T.W. Arnold.....	115

1. Het leven van de Profeet Mohammed – hij bood de wereld vriendschap en vrede aan

Om de behandeling van de vraagstukken die in dit boekje aan de orde worden gesteld goed te kunnen begrijpen, is het noodzakelijk om de hoofdzaken van het leven en de missie van de Heilige Profeet Mohammed te kennen. Deze paragraaf probeert die informatie in het kort te verschaffen.

De Profeet Mohammed (571 – 632 n.C.) werd geboren onder een volk dat geen gevestigde godsdienst had, en dat uit verschillende stammen bestond die stammenafgoden en andere objecten aanbaden, hoewel ze geloofden in een Oppergod die boven hun goden stond. Kennis en onderwijs waren zeer beperkt en er bestond in het land geen rechts- en wetsysteem, hoewel er wel stamgebruiken en -gedragscodes waren. Het recht van de macht heerste en in alle aspecten van het leven stonden morele waarden op een dieptepunt. Uitbuiting van de zwakkeren, slaven en vrouwen was alom heersend. Arabië was grotendeels nog onaangeroerd door de grote beschavingen en culturen die zich ten noorden ervan hadden ontwikkeld.

Er woonden in Arabië enkele joodse stammen en wat christenen die aanspraak maakten op beschaving, cultuur en hoge zeden, maar ten tijde van de komst van de Profeet Mohammed was ook hun toestand verslechterd en hadden ze weinig hervormende invloed op de Arabieren.

De Profeet Mohammed, geboren in Mekka in de voorname stam van de Qoerajsj, leidde tot zijn veertigste jaar een betrekkelijk onbewogen leven en hield zich met zijn eigen zaken bezig. Hij stond echter bekend om zijn eerlijkheid, integriteit, betrouwbaarheid en dienstbetoon aan de armen. Hij kreeg

steeds meer verdriet om de vervallen toestand in de samenleving rondom hem. Hij begon zich enkele kilometers buiten Mekka in een grot terug te trekken om in afzondering te bidden, te mediteren en te vasten. Hij dacht diep na over de betekenis van het leven en hoe de mensen hervormd konden worden. Tijdens deze inspanningen ontving hij plotseling zijn eerste openbaring en daarmee werd zijn geest verlicht en werd hij door God aangesteld om Zijn Profeet te zijn. Dit gebeurde in het jaar 609 n.C. De grote stichters van de godsdiensten vóór hem, Mozes, Jezus en Boeddha in het bijzonder, hadden zich aan soortgelijke oefeningen onderworpen voordat ze de wet of de leer of verlichting van God ontvingen.

De openbaringen aan de Heilige Profeet kwamen tot hem gedurende de volgende 23 jaren in alle facetten van zijn leven. Aan hem werd geopenbaard dat God Eén is en dat Hij altijd Zijn boodschappers naar de verschillende volkeren van de wereld had gezonden om Zijn leiding over te brengen, en dat God nu Mohammed als boodschapper en profeet had doen opstaan, net zoals zij waren opgestaan. Zijn missie was om dezelfde basisleer te presenteren zoals zij hadden gedaan, maar dan in een brede, universele zin voor de hele mensheid. Zo wordt God pal aan het begin van de Koran beschreven als de “Heer van alle werelden”, en is Hij niet exclusief de Heer van een specifiek volk. Als de Heer van alle werelden zond Hij Zijn leiding naar alle volkeren, en van moslims wordt vereist dat ze het als een geloofsartikel accepteren dat de profeten en de Goddelijke boeken van de vroegere godsdiensten door diezelfde God werden gestuurd. Een moslim accepteert dat Mozes, Aäron, David, Salomo en Jezus ware profeten van God zijn en dat ze een broederschap vormen waartoe ook de Profeet Mohammed behoort. Welke opvattingen een moslim ook heeft over de hedendaagse staat Israël, hij respecteert en eert nog steeds de man naar wie Israël is vernoemd, namelijk de profeet Jakob. Moslims accepteren ook de koninkrijken van David en Salomo als de koninkrijken van de profeten van God.

De tweede manier waarop de openbaring van de Profeet Mohammed een universele leer aangaf, was door als volgt te verkondigen: “De mensheid vormt één enkele natie” (2:213). Al haar rassen, volkeren en godsdiensten worden in Gods verordening eerlijk en rechtvaardig behandeld. De Koran stelt duidelijk:

“O mensheid, waarlijk hebben Wij jullie geschapen uit een man en een vrouw, en jullie gemaakt tot stammen en families, opdat jullie elkaar zullen kennen. Waarlijk is voor Allah de meest edelmoedige de meest plichtsgetrouwe onder jullie. Waarlijk is Allah Wetend, Bewust.” – 49:13

Voortreffelijkheid is niet gebaseerd op ras, afkomst, kleur, taal of zelfs een godsdienstig etiket, maar op integriteit en plichtsbesef. Ook verlossing is er niet op gebaseerd dat men tot een uitverkoren volk behoort, of dat men een of andere dogmatische geloofsopvatting voorstaat, of dat je jezelf een of ander godsdienstig etiket opplakt. De Koran verwijst naar de volgende beweringen van de joden en de christenen: “Niemand zal de Tuin binnengaan, behalve degene die jood is, of de christenen”. De Koran verwerpt zulke beweringen als “ijdele verlangens”. Daarna gaat hij *niet* verder met aan te voeren: Niet jullie, maar moslims zullen de tuin binnengaan. In plaats daarvan zegt hij:

“Nee, wie zich volledig onderwerpt aan Allah en goeddoet (aan anderen), vindt zijn beloning bij zijn Heer.” – 2:112

Dit betekent dat de mate waarin een persoon in staat is dit uit te voeren, zijn beloning in dezelfde verhouding ontvangt. Op een andere plaats zegt de Koran tegen de mensheid:

“... Voor ieder van jullie hebben Wij een wet en een weg aangewezen. En als het Allah had behaagd, had Hij jullie tot één volk gemaakt, maar Hij wenst jullie te

beproeven met wat Hij jullie heeft gegeven. Dus wedijver met elkaar om rechtschapen daden. Tot Allah zullen jullie allen wederkeren, en Hij zal jullie dan duidelijk maken waarin jullie verschilden.” – 5:48

De verschillende godsdiensten moeten met elkaar wedijveren in het verrichten van rechtschapen daden, en niet elkaar bestrijden.

Zijn openbaring onderwees dat alles gebaseerd dient te zijn op de beginselen van goed en fout, en niet op het bevoorrechten van de mensen van je eigen godsdienst en onrechtvaardig zijn tegen anderen. Tegen de moslims wordt gezegd:

“Sta elkaar bij in rechtschapenheid en vroomheid, en help elkaar niet met zonde en agressie.” – 5:2

Moslims moeten dus meedoen met hun medemoslims in het doen van goede daden, maar niet in het plegen van wandaden en onrechtvaardigheden uit een misplaatst gevoel voor steun aan je geloofsgenoten. Dit vers houdt ook het edele beginsel hoog om mensen van je eigen volk te corrigeren wanneer ze zich op het verkeerde pad bevinden. Van moslims wordt ook vereist om partij te kiezen voor degenen die waarheidlievend zijn en geen steun te verlenen aan degenen die oneerlijk handelen, ongeacht hun godsdienst:

“Wees met de waarheidlievenden.” – 9:119

“Wees niet iemand die voor de zaak van de oneerlijken pleit.” – 4:105

De Profeet Mohammed begon zijn missie door tot zijn verwanten in Mekka en haar omgeving te prediken. Enkele mensen accepteerden hem. Ook begon het verzet tegen hem door zijn eigen stamgenoten te groeien en begonnen hij en zijn volgelingen vervolgd te worden. De vervolgingen werden steeds

grimmiger. De moslims werden gemarteld en afgeslacht. In sommige plaatsen werd de Profeet aangevallen en door stenen verwond. In Mekka leek de missie van de Profeet op die van Jezus – een vervolgd leermeester. Sommige moslims moesten zelfs hun toevlucht zoeken in Abessinië, Oost-Afrika.

Naderhand begonnen de mensen van de stad Medina, meer dan 300 kilometer ten noorden van Mekka, de islam aan te nemen, en de vervolgd moslims begonnen naar Medina te emigreren. De Profeet Mohammed wachtte samen met twee van zijn meest getrouwe volgelingen totdat langzamerhand bijna alle andere moslims Mekka hadden verlaten. Toen zijn tegenstanders plannen hadden gemaakt om de Profeet in zijn huis te vermoorden, slaagden hij en zijn oudstgediende volgeling, Aboe Bakr, erin Mekka te verlaten en hielden zich schuil in een grot op enkele kilometers afstand ervan terwijl ze door hun vijanden achterna werden gezeten. Het meest kritieke punt van de geschiedenis van de islam werd bereikt toen hun achtervolgers bij de ingang van die grot aankwamen. Maar ze maakten rechtsomkeert omdat ze dachten dat de spinnenwebben in de grotopening een aanwijzing vormden dat niemand daardoor naar binnen kon zijn gegaan. De ontsnapping van de Profeet Mohammed uit de klauwen van de dood stelt zijn “wederopstanding” voor en deze gebeurtenis was als “het teken van Jona”, dat door Jezus werd voorspeld, dat hij drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zal zijn (Matteüs, 12:39-40).

In Medina brak er in 622 n.C., 13 jaar na zijn missie in Mekka, een compleet nieuwe fase aan in het leven van de Profeet. Hij stond nu zowel aan het hoofd van een gemeenschap als van een stadstaat. Het was hier dat gedurende de volgende tien jaren de leer van de islam met betrekking tot de praktische uitvoering werd geopenbaard; de openbaring tot nu toe was gericht op geloof en leerstellingen. Deze uitvoering had zowel betrekking op zuiver godsdienstige plichten, zoals bidden en vasten, als op alle materiële aspecten van het leven van de mens, zoals sociale instellingen, financiële transacties, oorlog en vrede, en

staatsorganisatie. Net als Mozes werd de Profeet Mohammed een wetgever.

Het was ook in deze periode dat de moslims voor de eerste maal de wapenen moesten opnemen. Hun vijanden van Mekka, die verwanten waren van de Profeet Mohammed, brachten een leger op de been om Medina aan te vallen. Het was toen dat de Profeet Mohammed een openbaring ontving die het de moslims toestond om te strijden, maar *alleen* strijden ter zelfverdediging tegen *alleen* diegenen die hen aanvielen. En in dit geval werd het strijden specifiek toegestaan om godsdienstvrijheid te vestigen. Die eerste openbaring luidt:

“Toestemming (te strijden) wordt gegeven aan degenen tegen wie oorlog wordt gevoerd ... Degenen die uit hun huizen worden verdreven zonder rechtvaardige oorzaak, behalve dat zij zeggen: Onze Heer is Allah. En als Allah sommige mensen niet door middel van anderen had teruggedreven, dan zouden *er kloosters en kerken en synagogen en moskeeën* waarin Allah's naam veel wordt herdacht zijn neergehaald.” – 22:39-40

De moslims streden dus voor het recht van elke godsdienst om vrij en openlijk te worden beleden.

Elk van de drie grote veldslagen vond dichtbij Medina plaats, met als laatste de belegering van Medina, waarbij de moslims in alle gevallen veruit in de minderheid waren, wat aantoont dat de moslims puur uit zelfverdediging streden. Maar hun vijanden faalden elke keer en gaven het uiteindelijk op. Net als David streed de Profeet Mohammed persoonlijk op het slagveld. Tenslotte kwam men vrede overeen en gedurende die periode van vrede verspreidde de islam zich zeer snel over Arabië. Twee jaar later, toen de bewoners van Mekka het vredesverdrag schonden, rukte de Profeet Mohammed op naar Mekka en hadden ze geen andere keus dan zich over te geven.

Hij veroverde Mekka vrijwel zonder bloedvergieten, acht jaar nadat hij gedwongen was die stad te verlaten.

Na zijn zegevierende intocht in Mekka, sprak hij de leiders van die stad toe, die zijn vijanden, folteraars en vervolgers waren geweest, en vroeg hen:

“Welke behandeling verwachten jullie van mij?”

Wetende dat hij niet wraakzuchtig was maar vergevend, antwoordden ze: “U bent een edele broeder, zoon van een edele broeder.”

Hij verkondigde toen:

“Er zal deze dag geen verwijt zijn tegen jullie”

– geen beschuldigingen, processen of straffen. Hij vergaf al zijn vroegere vervolgers. Ze waren vrij om de islam te aanvaarden of niet.

De leer van de Profeet Mohammed verhief zijn volk moreel, geestelijk, intellectueel en in termen van cultuur en beschaving, naar een hoogte die ruimschoots alles overtrof wat er in die tijd bestond. Dit is de reden waarom na zijn dood de islam zich binnen een eeuw over een groot deel van de bekende wereld verspreidde en een grote beschaving stichtte van wetenschap en verlichting. Die beschaving bloeide gedurende duizend jaar, tot aan de opkomst van de moderne Westerse beschaving.

De rol van de Profeet Mohammed wordt door God in hoofdstuk 21 vers 107 van de Koran met de volgende woorden omschreven:

“Wij hebben jou slechts gestuurd als een genade voor de naties.”

De Profeet is bestemd als een *genade* voor alle naties, rassen, volkeren en religies van de werelden.

2. Godsdienstvrijheid in de islam

Het is de bedoeling hier aan te tonen dat de islam een volledige vrijheid van godsdienst en geloofsovertuiging voor ieder mens erkent en dat er, overeenkomstig dit beginsel, geen enkele straf wordt voorgeschreven voor een persoon die de godsdienst van de islam verlaat om een ander geloof aan te nemen.¹

Geen dwang in de godsdienst

De Heilige Koran sluit dwang geheel en al buiten de godsdienstige sfeer. Het legt in de duidelijkste bewoordingen neer:

“Er bestaat geen dwang in religie – de juiste weg is waarlijk duidelijk te onderscheiden van dwaling.” – 2:256

In feite staat de Heilige Koran vol met verklaringen die aantonen dat het geloof in deze of elke andere godsdienst iemands eigen zaak is, en dat er aan hem de keuze wordt gelaten om de ene of de andere weg op te gaan. Wanneer hij de waarheid accepteert, dan is het voor zijn eigen bestwil, en als hij vast blijft houden aan dwaling, dan berokkent hij zichzelf schade.

¹ Deze paragraaf en paragraaf 4 zijn gebaseerd op de volgende gezaghebbende werken van maulana Muhammad Ali, en wijden verder uit op de inhoud van deze bronnen:

1. *De Heilige Koran met Nederlandse Vertaling en Commentaar*, in het bijzonder de paragraaf *Een ruimdenkende kijk op andere religies* in de Inleiding, 2004; ISBN 978-90-5268-010-1.
2. Het boek *De Religie van de Islam*, hoofdstuk *Djihād*, 2005; ISBN 978-90-5268-015-6. Deze uitgave is ook als digitale luisterboek verschenen onder ISBN 978-90-5268-030-9. (*Vert.*)
3. *Bajān-oel-Qoerān*, toelichting op de Heilige Koran in het Oerdoe, onder de relevante verzen, 1922–1924.

Hieronder worden er enkele aanhalingen gegeven die hierop wijzen:

1. “De Waarheid komt van jullie Heer; dus laat degene die dat wil, geloven, en laat degene die dat wil, niet geloven.” – 18:29
2. “Wij hebben hem waarlijk het pad gewezen; hij kan dankbaar zijn, of ondankbaar.” – 76:3
3. “Er zijn zeker duidelijke bewijzen van jullie Heer tot jullie gekomen; dus wie ziet, het is voor zijn eigen bestwil; en wie blind is, hij doet er slechts zichzelf kwaad mee.” – 6:104
4. “Als jullie goetdoen, doen jullie goed voor jullie eigen zielen. En als jullie kwaad doen, is het voor hen.” – 17:7

De plicht van de Boodschapper van Allah en, in zijn voetsporen, de plicht van iedere moslim, is slechts het overbrengen van de boodschap van de waarheid en niets meer. Dit wordt aangegeven in de Heilige Koran in passages zoals de volgende:

1. “Wanneer zij de islam accepteren, dan volgen zij zeker de juiste weg; en wanneer zij terugkeren, is uw taak slechts het brengen van de boodschap.” – 3:20
2. “En gehoorzaam aan Allah en gehoorzaam aan de Boodschapper; maar als jullie je afkeren, het is slechts de plicht van Onze Boodschapper om (de boodschap) duidelijk af te leveren.” – 64:12; zie ook 5:92
3. “Zeg (tegen de mensen): Gehoorzaam Allah en gehoorzaam de Boodschapper. Maar wanneer jullie je afkeren, dan is hij verantwoordelijk voor de taak die hem is opgedragen, en zijn jullie verantwoordelijk voor

de taak die jullie is opgedragen. En als jullie hem gehoorzamen, dan gaan jullie de juiste richting. En de opdracht van de Boodschapper is slechts (de boodschap) duidelijk af te leveren.” – 24:54

4. “O mensen, de Waarheid is waarlijk tot jullie gekomen van jullie Heer; dus wie de juiste weg gaat, gaat de juiste richting slechts ten bate van zijn eigen ziel; en wie dwaalt, dwaalt slechts ten nadele ervan. En ik ben geen voogd over jullie.” – 10:108

5. “Waarlijk hebben Wij het Boek met waarheid aan jou (o Profeet) geopenbaard voor de mensen. Dus wie de juiste weg volgt, doet dat voor zijn eigen ziel, en wie er dwaalt, die dwaalt slechts in haar nadeel. En jij bent geen hoeder over hen.” – 39:41

6. “En Wij hebben jou (o Profeet) niet aangesteld als hoeder over hen en jij hebt niet de leiding over hen gekregen.” – 6:107

7. ”Aan jou (o Profeet) is slechts de aflevering van de boodschap, en aan Ons (Allah) is (het) hen ter verantwoording te roepen.” – 13:40

8. “En jouw volk (o Profeet) noemt het (de boodschap) een leugen en het is de Waarheid. Zeg (tegen hen): Ik heb geen verantwoordelijkheid over jullie gekregen.” – 6:66

9. “En degenen die aan hun plicht voldoen (nl. moslims) zijn in niets verantwoordelijk voor hen (nl. de ongelovigen), maar (hun taak) is slechts hen eraan te herinneren; mogelijk zullen zij (de ongelovigen) zich hoeden voor het kwaad.” – 6:69

10. “En jij (o Profeet) bent niet iemand om hen te

dwingen. Dus herinner degene die Mijn dreigement vreest door middel van de Koran.” – 50:45

De Koran zegt ons dat het volgens de natuurlijke loop der dingen is, dat wanneer er mensen zijn die geloven, er ook mensen zijn die niet geloven, en geen enkel mens kan of mag in dit opzicht dwang toepassen op anderen. Aan de Heilige Profeet Mohammed wordt het volgende gezegd:

“En als het jouw Heer had behaagd, dan had iedereen op aarde geloofd, iedereen. Wil jij dan mensen dwingen totdat zij gelovigen zijn?” – 10:99

Het bovenstaande vers geeft aan dat de Heilige Profeet een diep verlangen voelde dat de mensen de boodschap die hij bracht zouden aanvaarden. Op een andere plaats worden zijn gevoelens van leed als volgt beschreven:

“Misschien zal jij jezelf dan doden door verdriet, weeklagend om hen, indien zij niet geloven in deze boodschap.” – 18:6

Aangezien de Heilige Profeet *verdrietig* was en *weeklaagde* over de vervallen toestand van degenen die hem en zijn boodschap verwierpen, en hij dag en nacht *smeekbeden* tegenover God verrichtte, opdat de Almachtige hen naar de juiste leiding mocht leiden, zou het bij hem zelfs nooit opgekomen kunnen zijn tot dwang over te gaan om en hen te dwingen hem te aanvaarden.

Hieronder staat een passage die erkent dat verschillende mensen verschillende godsdiensten volgen. Er wordt tegen de hele mensheid gezegd:

“... voor ieder van jullie hebben Wij een wet en een weg aangewezen. En als het Allah had behaagd, had Hij jullie tot één volk gemaakt, maar Hij wenst jullie te

beproeven met wat Hij jullie heeft gegeven. Dus wed-
ijver met elkaar om rechtschapen daden. Tot Allah
zullen jullie allen wederkeren, dus Hij zal jullie duide-
lijk maken waarin jullie verschilden.” – 5:48

We behandelen deze passage verderop in hoofdstuk 9, op blz.
93.

Christenen bidden in de moskee van de Heilige Profeet

Een bekend voorval, dat ongeveer een jaar voor de dood van de Heilige Profeet plaatsvond, illustreert zijn sterke overtuiging in godsdienstvrijheid. Er kwam een grote delegatie van christenen uit Nadjran, dichtbij Jemen, aangevoerd door hun religieuze leiders, bij hem en besprak met hem de doctrinaire verschillen tussen islam en christendom, in het bijzonder het vraagstuk of Jezus een sterveling was of Goddelijk. Toen ze arriveerden, bracht de Heilige Profeet hen onder in kamers die aan de moskee verbonden waren. Voordat de discussie begon, was de tijd voor de christenen aangebroken om hun gebedsdienst te houden, en ze informeerden bij hem waar ze konden gaan bidden. De Profeet Mohammed stond hen toe om hun dienst binnen in zijn moskee te houden. Zij baden dus volgens hun eigen geloof en godsdienstige rituelen, die met de islam verschilden, binnenin die moskee, die een van de heiligste plaatsen van aanbidding is voor de moslims. Hun discussie is opgenomen in vele klassieke islamitische historische werken, biografieën van de Heilige Profeet en commentaren van de Koran.

Enkele verzen van de Koran over hoe men de islam moet prediken

Een vers van de Koran dat illustreert hoe moslims mensen tot de islam moeten uitnodigen, is als volgt:

“Roep tot de weg van jouw Heer met wijsheid en
uitnemende aansporingen, en argumenteer met hen op

de beste manier. Uw Heer kent degenen die afdwalen van Zijn pad waarlijk het best, en Hij kent degenen die de juiste richting gaan het best.” – 16:125

“Wijsheid” betekent appelleren aan gezond verstand en kennis, en niet het uitbuiten van iemands vooroordelen of onwetendheid. “Uitnemende aansporingen” is het geven van advies waarmee de mensen een beter leven kunnen leiden. Argumenteren op de “beste manier” is het presenteren van de beste argumenten en bewijzen en dit ook op de meest fatsoenlijke, beleefde wijze, waarbij men rekening houdt met de gevoelens van anderen.

Ergens anders wordt er op prachtige wijze gezegd:

“En wie spreekt er beter dan iemand *die Allah aanroept en goeddoet*, en die zegt: Ik behoor waarlijk tot degenen die zich onderwerpen? En het goede en het slechte zijn niet aan elkaar gelijk. *Weer (het kwade) af met wat het beste is*, en zie! degene die vijandig tegenover jou staat, zal zijn als *ware hij een boezemvriend*. En niemand krijgt het geschonken, behalve *degenen die geduldig zijn*, en niemand krijgt het geschonken behalve degene in het bezit van geweldig grote voorspoed.” – 41:33-35

De manier die hierboven staat beschreven om de islam te prediken, is als volgt:

1. Door middel van spraak, niet door dwang;
2. Door zelf een voorbeeld te stellen van het doen van goede daden, in plaats van daarover te prediken;
3. Het kwaad dat u is aangedaan door uw tegenstanders met goed te beantwoorden. Dan zal het hart van uw

tegenstander omslaan en zal uw vijand uw boezemvriend worden;

4. Door geduld te betrachten, wat de enige manier is om via de bovenstaande middelen succes te bereiken.

Twee andere verzen die moslims leren om niet met anderen te ruziën wanneer ze de islam presenteren, zijn als volgt:

“En redetwist niet met de Mensen van het Boek anders dan met wat het beste is, behalve degenen van hen die onrechtvaardig handelen. Maar zeg: Wij geloven in wat er aan ons is geopenbaard en in wat er aan jullie is geopenbaard, en onze God en jullie God is Eén, en aan Hem onderwerpen wij ons.” – 29:46

“Ga dus door met hiertoe (de waarheid) uit te nodigen, en wees standvastig zoals jou is bevolen, en volg hun lage verlangens niet, en zeg: Ik geloof in wat Allah van het Boek heeft geopenbaard, en mij is opgedragen om recht te spreken tussen jullie. Allah is onze Heer en jullie Heer. Voor ons zijn onze daden en voor jullie zijn jullie daden. Er is geen geschil tussen ons en jullie. Allah zal ons samenbrengen, en tot Hem is de uiteindelijke komst.” – 42:15

De Koran verbiedt moslims ook om de godheden die door de volgelingen van andere godsdiensten worden aanbeden, te beledigen. Hij zegt:

“En als het Allah had behaagd, dan hadden zij geen anderen (naast God) aanbeden. En Wij hebben jou (o Profeet) niet aangesteld als hoeder over hen en jij hebt niet de leiding over hen gekregen. En beledig degenen die zij buiten Allah aanroepen niet, opdat zij, in hun onwetendheid, Allah niet zullen beledigen door de grenzen te overschrijden.” – 6:107-108

Geen straf voor afvalligheid

Over het algemeen denkt men dat de islam voorziet in doodstraf voor degenen die de religie van de islam verlaten. Een ieder die de moeite neemt om de Koran te lezen, zal zien dat er geen enkele grond bestaat voor zo'n veronderstelling.

1. De Koran spreekt herhaaldelijk over mensen die terugkeren van geloof naar ongeloof, maar niet eenmaal zegt hij dat ze gedood of gestraft moeten worden. Op één plaats verwijst de Koran naar de oorlog die tegen de moslims werd gevoerd door hun tegenstanders die Mekka als uitvalsbasis hadden en zegt:

“En zij zullen niet ophouden tegen jullie te strijden tot zij jullie van je religie afbrengen, als ze dit kunnen. En wie van jullie terugkeert van zijn religie, die sterft dan terwijl hij ongelovig is — dit zijn degenen wier werken voor niets zijn geweest in deze wereld en in het Hiernamaals.” – 2:217

Dit vers spreekt duidelijk van een persoon die door blijft leven nadat hij zich van de religie van de islam heeft afgekeerd, tot dat hij sterft terwijl hij nog steeds een ongelovige is. Dit vers laat ook zien dat er dwang *tegen moslims* werd gebruikt door hun vijanden om hen de islam te doen verlaten, in plaats van dat er dwang door moslims werd gebruikt om de volgelingen van de islam in zijn schoot te houden.

2. De Koran zegt ook:

“O jullie die geloven, als iemand van jullie terug zou komen op zijn religie, dan zal Allah een volk brengen dat Hij liefheeft en dat Hem liefheeft.” – 5:54

“Het berouw van degenen die niet geloven na hun geloof, en van wie dan het ongeloof toeneemt, wordt niet aanvaard, en zij zijn het die afdwalen.” – 3:90

“Degenen die geloven en dan niet geloven, dan weer geloven en weer niet geloven, en dan hun ongeloof vergroten, dezen zal Allah nooit vergeven, noch zal Hij hen op de (rechte) weg leiden.” – 4:137

Het laatste vers hierboven spreekt over bepaalde mensen die verschillende keren wisselden tussen islam en ongeloof. Ze omarmden de islam uit eigen beweging, en verlieten die daarna uit eigen beweging, keerden vervolgens uit eigen beweging terug, en verlieten die tenslotte en werden verstokte ongelovigen. Er werd hen geen straf opgelegd door de moslims, noch wordt er voorgeschreven om die op te leggen. Alleen God zou over hen oordelen.

3. De Koran spreekt ook over een plan van een groep van joden die in Medina woonde om eerst de islam te aanvaarden en die dan te verlaten, en zo de indruk wilde wekken dat de islam geen religie was die het waard was te belijden:

“En een deel van de Mensen van het Boek zegt: Belijd geloof in wat geopenbaard is aan degenen die geloven, in het eerste deel van de dag, en geloof niet in het laatste deel ervan, misschien dat zij terugkeren.” – 3:72

Een dergelijk plan, dat ze eerst hun geloof in de islam zouden verkondigen en die iets later weer zouden opgeven, zou nooit door hen bedacht kunnen zijn terwijl ze in Medina woonden, waar er een moslimsbestuur was, indien er volgens de Koranische wet op afvalligheid de doodstraf zou staan.

4. In de *Encyclopaedia of Islam*, die grotendeels door een aantal niet-moslim Westerse oriëntalisten samengesteld is, wordt er aan het begin van het artikel *Murtadd* (Afvalligheid), geschreven door Willi Heffening, gezegd:

“In de Koran wordt de afvallige alleen met een straf in de volgende wereld bedreigd.”²

Afvalligheid tijdens oorlog

De misvatting dat afvalligheid met de dood moet worden bestraft, schijnt voortgekomen te zijn uit het feit dat mensen, nadat ze afvalligen werden en zich bij de vijand aansloten, als vijanden werden behandeld, of dat wanneer een afvallige een moslim doodde, hij ter dood werd gebracht, niet omdat hij van godsdienst was veranderd, maar omdat hij een moord had gepleegd.

De Heilige Koran maakt melding van een aantal soorten van mensen die tijdens oorlog de zaak van de islam verlaten (4:88-91), en onderricht de moslims hoe ze in elk voorkomend geval moeten handelen. Degenen die zich openlijk bij de vijand aansloten, met wie de moslims in oorlog waren, en die tegen de moslims streden, moesten op dezelfde wijze als de vijand bestreden worden. Enkele andere groepen worden als volgt vermeld:

“Degenen die zich aansluiten bij een volk met wie jullie een verbond hebben, of die tot jullie komen met hun harten ineenkrimpend van de strijd tegen hun eigen volk. ... *Dus als zij zich van jullie terugtrekken en jullie niet bestrijden en jullie vrede aanbieden, dan staat Allah jullie geen mogelijkheid toe tegen hen.*”
(4:90)

Zelfs dus in geval van oorlog, wanneer iemand de zijde van de moslims verlaat, maar zich aansluit bij een niet-moslim volk met wie de moslims in vrede leven, of als hij helemaal niet

² Volume 3, blz. 736 van de oude editie; volume 7, blz. 635 van de nieuwe editie.

tegen hen strijdt, dan mogen moslims hem op geen enkele wijze deren.

Afvalligheid in de Hadīth en de klassieke islamitische jurisprudentie

De opvatting dat afvalligheid strafbaar is met de dood wordt door de klassieke islamitische jurisprudentie (*fiqh*) uit verschillende verslagen in Hadīth-boeken afgeleid. Men dient op te merken dat de uitspraken in de jurisprudentieboeken tot stand zijn gekomen door oordeelsvorming van mensen en mogen daarom niet als onfeilbaar behandeld worden.

Zelfs een nauwkeurige studie van de Hadīth leidt echter tot de conclusie, dat afvalligheid niet strafbaar was, tenzij het samenging met andere omstandigheden die om bestraffing van de overtreders vroegen, zoals het zich aansluiten bij vijanden met wie de moslims in oorlog verkeerden. Hoe het ook zij, men kan een Hadīth-verslag niet gebruiken om de beginselen die duidelijk in de Koran zijn neergelegd omver te werpen. Een verslag als “Wie van godsdienst verandert, dood hem” moet behandeld worden volgens het beginsel dat die verandering vergezeld moet gaan van een bepaalde misdaad die tegen de moslimgemeenschap is gepleegd.

De boeken van de *Fiqh* lijken te erkennen dat louter een verandering van godsdienst niet strafbaar is in de islam, maar zijn van mening dat de afvallige zich daardoor per definitie in een toestand van oorlog met de moslims plaatst en dus als een strijdende partij gedood moet worden. Op grond hiervan bepaalt het beroemde boek van jurisprudentie, *Hidaja*, dat een vrouwelijke afvallige niet ter dood kan worden gebracht, om reden dat ze niet in staat is in een oorlog tegen moslims te strijden. Het bevat ook de volgende uitspraken: “Het doden vanwege afvalligheid is verplicht om het onheil van oorlog te voorkomen, en het is geen straf voor de daad van ongeloof”, en: “Want louter ongeloof wettigt niet het doden van een mens”. De juristen

hebben een duidelijke fout begaan en druisen tegen de Heilige Koran in door te denken dat een moslim die de religie van de islam verlaat, zich per definitie bij de degenen heeft aangesloten met wie de moslims in oorlog zijn.

De Heilige Koran en de toepassing ervan in het dagelijks leven door de Heilige Profeet Mohammed worden als de hoogste autoriteit beschouwd voor het vaststellen van de leringen van de islam. Hieraan is inherent dat de islam aan een ieder volledige vrijheid schenkt om welke godsdienst dan ook aan te nemen en dat het de moslims niet toestaat om welke straf dan ook op te leggen aan iemand die de islam verlaat.

Tenslotte is het belangrijk om duidelijk te maken dat een persoon alleen door zijn of haar eigen beslissing en keuze de godsdienst van de islam kan verlaten, en niet door de beslissing of het oordeel van andere moslims. Een persoon die beweert een moslim te zijn en verklaart dat “er geen god is dan Allah en dat Mohammed Zijn Boodschapper is”, kan door geen enkele moslim uit de islam verstoten worden, noch door enig islamitisch instituut, gerecht of staat. De islam verbiedt strikt dat zo’n persoon als ongelovige of afvallige bestempeld wordt. De Profeet Mohammed heeft het een van de fundamentele punten van het geloof genoemd, dat wanneer een persoon door de bovenstaande verklaring de islam belijdt, “dan mag u hem geen ongelovige noemen op grond van enige zonde of hem uit de islam verstoten vanwege enige slechte daad”³. Derhalve hebben die bepalingen en *fatwa*’s die verklaren dat deze of gene moslim een ongelovige en een afvallige is geworden, terwijl hij of zij zelf verklaart een moslim te zijn, geen gezag of wettigheid in de islam.

³ Aboe Dawoed, boek: ‘*Djihād*’, hoofdstuk 293 in de Oerdoe-vertaling van maulana Waheed-uz-Zaman.

3. De leer van de islam met betrekking tot het reageren op beledigingen en spot

Volgens de godsdienst van de islam kunnen moslims slechts op de volgende manieren reageren op verbaal geweld, spot en het hekelen van hun geloof en hun heilige figuren:

1. Elke kritiek op de islam, of aantijgingen daartegen die ten grondslag liggen aan de beledigingen, moeten weersproken en beantwoord worden door middel van woord en dialoog.
2. Naast het beantwoorden van specifieke kritiek, moeten in het algemeen alle mogelijke pogingen ondernomen worden om het ware en accurate beeld van de islam te presenteren. Met meer verduidelijking en minder onwetendheid over de islam en zijn Heilige Profeet Mohammed zullen het beledigen, beschimpen en bespotten afnemen.
3. Wat betreft de ergernis of pijn die moslims van nature voelen vanwege dergelijke beledigingen, wordt hen onderwezen om te reageren door:
 - a. de provocaties met onwrikbaar geduld te verdragen,
 - b. beledigingen te negeren,
 - c. zichzelf tijdelijk te verwijderen uit het gezelschap van personen die beledigen, zolang de beledigingen doorgaan,
 - d. vergiffenis toe te passen vanwege de onwetendheid van personen die beledigen.

Dit alles wordt helder en expliciet gezegd in de Heilige Koran en blijkt ook duidelijk uit de daden van de Heilige Profeet Mohammed. De islam staat niet toe om heftig uit te vallen in woede en razernij, te roepen om fysieke vergelding en bestrafing, of iemand met fysiek geweld te bedreigen of aan te pakken. Het is *helemaal verkeerd en totaal ongegrond* om te beweren dat de islam moslims leert om iemand te vermoorden die hun geloof verbaal beledigt, die bespot, of die hun gevoelens tegenover hun geloof kwetst.

In het algemeen kan men in de eerste plaats opmerken dat de Heilige Koran zelf de mate van de vele beschuldigingen beschrijft die geuit werden tegen de Heilige Profeet Mohammed en de beledigingen waarmee hij tijdens zijn leven werd overstelpt door zijn tegenstanders (bijvoorbeeld, dat hij geestelijk gestoord was, of dat hij zijn openbaringen verzong); de Koran geeft antwoorden op deze aanvallen, maar nergens vraagt hij de moslims om de beschuldigers op enige manier te bestraffen. Wanneer dergelijke beledigingen of kritiek met geweld tot zwijgen moeten worden gebracht, waarom zou de Koran dan zelf zoveel van de woorden van de tegenstanders hebben aangehaald en die zo voor altijd hebben bewaard?

De Koran leert geduld als reactie op verbaal geweld

De Heilige Koran zegt tegen de moslims:

1. “Jullie zullen zeker veel beledigingen te horen krijgen van de volgelingen van vroegere boeken, en van de afgoden aanbeddende mensen. En wanneer jullie geduldig zijn en aan jullie plicht voldoen, dan is dit zeker een zaak van grote vastbeslotenheid.” – 3:186
2. “Velen van de volgelingen van vroegere boeken wensen jullie terug te veranderen in ongelovigen nadat jullie hebben geloofd, ... maar jullie dienen te begenadigen en te vergeven.” – 2:109

Met betrekking tot deze verzen staat er in de Hadīth-verzameling van Boechari het volgende:

“De Boodschapper van Allah en zijn Metgezellen plachten de afgodsdienaren en de volgelingen van vroegere boeken te vergeven zoals Allah hen had bevolen en ze toonden altijd geduld wanneer ze hun kwetsende woorden hoorden.”⁴

We kunnen over nog drie uitspraken van de Heilige Profeet Mohammed nadenken die geduld aanbevelen indien men geconfronteerd wordt met verbaal geweld:

1. “Een moslim die omgaat met mensen en hun kwetsende woorden geduldig verdraagt, is beter dan die welke niet met mensen omgaat en geen geduld toont onder hun beledigingen.”⁵

Wat een groots en schitterend stukje leiding, die zo van toepassing is in deze moderne wereld waarin mensen met zeer verschillende geloven en tegengestelde opvattingen zo vaak met elkaar moeten omgaan en met elkaar in contact moeten treden!

2. “Niets en niemand heeft meer geduld dan Allah bij het aanhoren van kwetsende woorden. Mensen beweren met klem dat Hij een zoon heeft, terwijl Hij hen veiligheid en onderhoud schenkt.”⁶

⁴ Boechari, boek: ‘Toelichting op de Koran’, hoofdstuk 16 onder *Soera* 3. In de Muhsin Khan-vertaling 6:60:89.

⁵ Misjkat-oel-Masabih, boek: ‘Goede manieren’ (*Ādāb*), hoofdstuk ‘Zachtmoedigheid, bescheidenheid en goed gedrag’, met Tirmidhi en Ibn Mađja als bron.

⁶ Boechari, boek: ‘Goede manieren’ (*Ādāb*), hoofdstuk 71. In de Muhsin Khan-vertaling 8:73:121.

Hier wordt ons verteld dat God Zelf het hoogste voorbeeld geeft van het tonen van geduld bij het aanhoren van iets wat onaangenaam is, in dit geval dat God een zoon of een nageslacht zou hebben. Hij toont niet alleen geduld en terughoudendheid, maar Hij blijft genadig en genereus tegenover degenen die dingen zeggen die Hem niet aanstaan.

3. “Eens verdeelde de Boodschapper van Allah wat oorlogsbuit onder de mensen. Een man van de Ansār zei, ‘Bij Allah! Het was niet de bedoeling van Mohammed door deze verdeling Allah te behagen’. Ik (de verteller van dit verslag) ging toen naar de Boodschapper van Allah en lichtte hem hierover in, waarop zijn gezicht uit boosheid van kleur veranderde en hij zei: Moge Allah Zijn genade schenken aan Mozes, want hij werd nog veel meer dan dit gekwetst en toch bleef hij geduldig.”⁷

Meer verzen uit de Koran

God zegt in de Koran waarbij de Heilige Profeet wordt aangesproken:

1. “Verdraag wat zij zeggen met geduld.” – 20:130 en 50:39
2. “En verdraag geduldig wat zij zeggen en verlaat hen door u op gepaste wijze terug te trekken.” – 73:10
3. “En wees niet gehoorzaam aan de ongelovigen en de hypocrieten, en negeer hun ergerlijke woorden.” – 33:48

In deze verzen wordt aan de moslims onderwezen om hun gevoelens van pijn en boosheid met geduld te verdragen en beledigingen te negeren.

⁷ Boechari, boek: ‘Goede manieren’, hoofdstuk 53. In de Muhsin Khan-vertaling 8:73:85.

Een ander vers dat met dit onderwerp te maken heeft, loopt als volgt:

“En wanneer ij hen uitnodigt leiding te ontvangen, horen zij niet; en je ziet hen jouw richting opkijken, en toch zien zij niet. Houd vast aan vergiffenis en beveel het goede en keer je af van de onwetenden.” – 7:198-199

Hiermee worden wij geïnstrueerd dat wij, wanneer we te maken krijgen met mensen die blind bevooroordeeld en onwetend zijn, en daardoor niet in staat zijn de leidraad te begrijpen, geen uiting moeten geven aan boosheid, woede en geweld tegenover hen. We moeten jegens hen vergevensgezind zijn, onze plicht doen door simpele daden van goedheid aan te bevelen die iedereen als goedheid herkent, en ons vervolgens van hen te distantiëren en de zaak in de handen van Allah te stellen.

Zichzelf beleefd terugtrekken uit een gezelschap van mensen die beledigen

Er wordt tegen de moslims gezegd:

“Wanneer jullie horen dat men niet gelooft in Allah’s boodschap en deze hoort bespotten, blijf niet zitten bij hen tot zij een ander onderwerp aansnijden.” – 4:140; zie ook 6:68.

Deze passages gaan over het geval wanneer de godsdienst wordt bespot en belachelijk wordt gemaakt, wat iets anders is dan bekritisieren. Van een moslim wordt verlangd om niet meer te doen dan zich uit zo’n gezelschap terug te trekken, en zelfs dan nog slechts voor zolang de bespottingen doorgaan, en zich feitelijk bij datzelfde gezelschap te voegen wanneer ze van onderwerp zijn veranderd! Hoe ver staat dit af van een bevel aan moslims om zulke mensen te doden! Moslims krijgen de

richtlijn om hun gezelschap te verlaten voor de duur van hun onnodige beschimpingen, maar moeten nog steeds andere aspecten van hun betrekkingen met diezelfde mensen die hen krenken in acht nemen. Bestaat er een lering die grootser en verheffender is?

Er moet uiteraard antwoord gegeven worden op elke kritiek die ten grondslag ligt aan een belediging. Maar de reactie op louter beledigen, ridiculiseren of bespotten is zich uit het gezelschap van personen die dit doen terug te trekken. Het volgende vers, waarin de Profeet Mohammed wordt aangesproken, is hierboven al aangehaald:

“En verdraag geduldig wat zij zeggen en verlaat hen door u *op gepaste wijze* terug te trekken.” – 73:10

De woorden voor “gepaste wijze” betekent letterlijk ‘mooi’. Het ‘terugtrekken’ wordt daarom gedaan op een waardige, beschaafde wijze, en niet door af te zakken naar hun niveau van wangedrag en belediging.

Enkele voorvallen uit het leven van de Heilige Profeet Mohammed

1. Soehail ibn Amar was een prominente persoon onder de tegenstanders van de Heilige Profeet Mohammed te Mekka. Hij was een woordvoerder en een begaafde redenaar van de Qoerajsj stam, en wendde zijn redenaarskunst altijd aan door toespraken tegen de Heilige Profeet te houden. Hij werd tijdens de slag bij Badr door de moslims gevangen genomen en voor de Heilige Profeet gebracht. Oemar ibn al-Chattab opperde hem de volgende straf te geven alvorens hem te laten gaan:

“O Profeet van God, laat mij de voortanden van Soehail eruit slaan zodat hij nooit meer in staat zal zijn toespraken tegen u te houden.”

De Heilige Profeet antwoordde zonder aarzeling:

“Absoluut niet. Ik laat het niet toe iemand te verminken, want anders zal God mij verminken, ook al ben ik Zijn Profeet.”

De Heilige Profeet deed ook deze voorspelling over Soehail: “Wellicht zal hij op een dag iets doen, wat jullie gelukkig zal maken.” Ongeveer zes jaren later, toen Mekka door de Heilige Profeet werd veroverd, verleende hij amnestie aan al zijn vroegere vijanden, onder wie Soehail. Diep geroerd door deze meedogende behandeling omarmde Soehail de islam. Twee jaar later, toen de Heilige Profeet overleed en de moslims in verwarring en onzekerheid waren gedompeld, en Aboe Bakr in Medina een toespraak hield die hun geloof herstelde en hen tot rust bracht, zo viel het aan Soehail ten deel om een soortgelijke toespraak in Mekka te houden die ook het vertrouwen van de moslims van die stad versterkte, dat de islam door zou blijven bestaan ondanks de dood van de Heilige Profeet. Zo werd de profetie van de Heilige Profeet vervuld, dat de man die aanvallende toespraken hield tegen de islam, op een dag de moslims grote vreugde zou brengen.⁸

2. Eens toen de Heilige Profeet wat bezittingen verdeelde onder zijn volgelingen, beschuldigde een man hem recht in het gezicht dat hij oneerlijk was en beledigde hem door tegen hem te zeggen:

“Vrees God, o Mohammed.”

⁸ Samengesteld uit: (1) Muhammad Husein Haykal, *The Life of Muhammad*, hoofdstuk The Great Battle of Badr, blz. 239 van de vertaling van de 8^e editie, 1983.

(2) De biografie van Suhayl Ibn Amr op de Muslim Texts website van University of Southern California. Ga naar de webpagina: www.usc.edu/dept/MSA/history/biographies/sahaabah/biographies.html en kies *Suhayl ibn Amr* uit de inhoudsopgave.

Nadat de man was weggegaan, vroeg een moslim toestemming aan de Heilige Profeet om hem achterna te gaan en te doden. De Heilige Profeet weigerde dit toe te staan en probeerde in feite een goedheid in hem te ontdekken door te zeggen:

“Misschien zegt hij zijn gebeden.”

De moslim antwoordde:

“Er zijn vele mensen die bidden, maar wat ze zeggen met hun tongen, is niet wat er in hun harten ligt.”

Hij bedoelde dat de man in zijn hart misschien geen moslim was. De Heilige Profeet antwoordde:

“God heeft me niet bevolen om in de harten van de mensen te kijken of om hun binnenste open te snijden.”⁹

3. Eens spraken enkele joden de Heilige Profeet Mohammed aan door de groet *as-salamoe alaikoem* (vrede zij met u) te verdraaien en het als *as-samoe alaikoem* uit te spreken, wat betekent ‘de dood zij over u’. Zijn vrouw Aisja antwoordde vinnig terug: “En over jullie zij de dood en vervloeking.” De Heilige Profeet zei tegen haar:

“Bewaar je kalmte, Aisja, Allah houdt ervan dat men in alle aangelegenheden vriendelijk en mild is”,

of volgens een ander verslag zei hij:

“Bewaar je kalmte, Aisja. Je zou vriendelijk en mild moeten zijn, en pas op met het gebruiken van harde en grove taal.”¹⁰

⁹ Boechari, boek: ‘Expedities’, hoofdstuk 63; zie ook boek: ‘Profeten’, hoofdstuk 6. In de Muhsin Khan-vertaling 5:59:638 en 4:55:558

De Heilige Profeet voegde eraan toe dat hij hun begroeting had gehoord en hen een adequaat antwoord had gegeven door simpelweg te zeggen: “en ook met u”. De uiterste reikwijdte van de vergelding, dus ver van hen fysiek aan te vallen, was niet eens dezelfde vervloeking tegen hen te herhalen, maar te antwoorden dat wat ze voor hem ook wensten, hij hen hetzelfde wenste.

4. Eens waren er vier mannen die een beschuldiging van onzedelijk gedrag verspreidden over Aisja, de vrouw van de Heilige Profeet. Hun aantijging bleek uiteindelijk vals te zijn. Een van hen, Mistah genaamd, die arm was, ontving altijd financiële steun van Aisja’s vader, Aboe Bakr (de belangrijkste volgeling van de Heilige Profeet Mohammed en later de eerste kalief van de islam). Na dit voorval zwoer Aboe Bakr om Mistah nooit meer te helpen. Bij deze gelegenheid werd het volgende vers aan de Heilige Profeet geopenbaard:

“En laat de bezitters van goedgunstigheid en overvloed uit jullie midden niet zweren tegen het geven aan de naaste familie en de armen, en aan degenen die moesten vluchten op Gods weg. Vergeef en zie door de vingers. Wensen jullie niet dat God jullie zal vergeven?” – 24:22

Toen Aboe Bakr dit hoorde, riep hij uit:

“Inderdaad, ik wens zeker dat God mij zal vergeven.”

Hij begon toen opnieuw Mistah van bijstand te voorzien zoals voorheen.¹¹

¹⁰ Boechari, boek: ‘Goede manieren’, de hoofdstukken 35 en 38. In de Muhsin Khan-vertaling 8:73:53 en 57.

¹¹ Boechari, boek: ‘Getuigen, hoofdstuk 15. In de Muhsin Khan-vertaling 3:48:829.

Deze aantijging werd niet tegen zomaar een gewone moslim-vrouw geuit, maar tegen de vrouw van de Heilige Profeet, en raakte het heilige huisgezin dat in het middelpunt van de religie van de islam stond, en dat een model van zuiverheid was voor alle moslims. Met dit in gedachten wordt de vergiffenis die in het bovenstaande vers wordt onderwezen en die door Aboe Bakr, de meest vooraanstaande moslim na de Heilige Profeet, in praktijk werd gebracht, nog grootser en edelmoediger.

In de gevallen (1) en (2) hierboven *beschermd* de Heilige Profeet Mohammed diegenen tegen letsel die hem hadden beledigd en beschimpt. In geval nummer (2) *wilde hij niet eens slecht denken* over zijn lasteraar. In geval (4) ontving de Heilige Profeet Mohammed een openbaring van God, waarin aan de moslims werd gevraagd om *niet alleen een persoon te vergeven* die zijn vrouw had belasterd met een beschuldiging van onzedelijk gedrag, maar ook om *door te gaan hem met financiële steun bij te staan*. In gehoorzaamheid hieraan ging hazrat Aboe Bakr door met het financieel bijstaan van een man die zijn dochter te schande had gemaakt. Men kan zich nauwelijks voorstellen dat iemand, moslim of niet-moslim, wanneer hij zich in dezelfde situatie zou bevinden, of het nu in die tijd was of nu, ooit zo'n man zou vergeven, laat staan door zou gaan met hem financieel te steunen.

4. Wanneer is oorlog toegestaan?

Oorlog alleen toelaatbaar ter zelfverdediging

Het is de moslims toegestaan om onder bepaalde omstandigheden oorlog te voeren. Elke kenner van de geschiedenis van de islam weet dat de Heilige Profeet en zijn metgezellen aan de hevigste vervolgingen onderworpen werden naarmate de islam terrein begon te winnen in Mekka; een honderdtal van hen vluchtte naar Abessinië, maar in hun vaderland nam de vervolging nog meedogenlozer toe. Uiteindelijk moesten de moslims samen met de Heilige Profeet hun toevlucht zoeken in Medina, maar zelfs daar werden ze niet met rust gelaten, en greep de vijand naar de wapenen om de islam en de moslims te vernietigen. Het was op dat moment dat de Koran hen toestond om te strijden:

“Toestemming (te strijden) wordt gegeven aan degenen tegen wie oorlog wordt gevoerd, omdat zij worden onderdrukt. En Allah is waarlijk Bekwaam hen bij te staan. Degenen die uit hun huizen worden verdreven zonder rechtvaardige oorzaak, behalve dat zij zeggen: Onze Heer is Allah.” – 22:39-40

Het doel van het verlenen van toestemming aan de moslims om te strijden, was dus niet om de ongelovigen te dwingen om de islam te aanvaarden, omdat dat tegen alle brede beginselen inging die hen tot dan toe waren bijgebracht. Nee, het was om godsdienstvrijheid in te stellen, alle godsdienstvervolgingen te beëindigen en de huizen van aanbidding van alle godsdiensten te beschermen, waaronder moskeeën. De bovenstaande passage gaat als volgt verder:

“En als Allah sommige mensen niet door middel van anderen had verdreven, zouden er kloosters en kerken en synagogen en moskeeën, waarin Allah’s naam veel wordt herdacht, zijn neergehaald.” – 22:40

Het wordt de moslims dus toegestaan oorlog te voeren, niet alleen om een einde te maken aan hun eigen vervolgingen en om hun eigen moskeeën te beschermen, maar ook om kerken en synagogen te beschermen; in feite om volmaakte godsdienstvrijheid in te stellen. Ze krijgen toestemming om slechts tegen diegenen te strijden die tegen hen strijden:

“En strijd langs Allah’s weg tegen degenen die tegen jullie strijden, maar wees niet agressief. Allah houdt immers niet van de agressors.” – 2:190

Dit is niet alleen onze vertaling, namelijk die van een moslim. Zelfs twee bekende vertalingen van de Koran door christenen uit het Verenigd Koninkrijk, die van George Sale van de 18^e eeuw en van J.M. Rodwell van de 19^e eeuw, waarvan de auteurs sterke vooroordelen hadden tegen de islam en deze religie ervan betichtten door het zwaard te zijn verspreid, zijn niettemin genoodzaakt dit vers als volgt te vertalen:

“En strijd voor de religie van God tegen degenen die tegen jullie strijden, maar bega geen overtreding door hen als eerste aan te vallen, want God heeft de overtreders niet lief.” – Sale.

“En strijd voor de zaak van God tegen degenen die tegen jullie strijden: maar bega niet de onrechtvaardigheid van hen als eerste aan te vallen: God heeft een dergelijke onrechtvaardigheid niet lief.” – Rodwell.

De moslims werd bevolen te stoppen met strijden wanneer hun tegenstanders ophielden met hun vervolgingen:

“Maar als zij ophouden, dan is Allah waarlijk Vergevensgezind, Barmhartig. En bestrijd hen tot er geen vervolging is, en religie is slechts voor Allah. Maar wanneer zij ophouden dan mag er geen vijandigheid zijn, behalve tegenover de onderdrukkers.” – 2:192-193

“Zeg tegen degenen die niet geloven dat, wanneer zij daarmee ophouden, dat wat in het verleden is hen zal worden vergeven; ... En bestrijd hen tot er geen vervolging meer is, en alle religies zijn voor Allah. Maar wanneer zij ermee ophouden, dan is Allah waarlijk Degene Die ziet wat zij doen.” – 8:38-39

Er mag geen vervolging plaatsvinden vanwege godsdienst en iedereen moet de vrijheid hebben om elk geloof voor te staan dat hij wil. De woorden *religie is slechts voor Allah* of *alle religies zijn voor Allah*, betekenen dat godsdienst een zaak is tussen de mens en zijn God, een gewetenszaak waar niemand het recht heeft zich in te mengen. Merk op dat in beide bovenstaande aanhalingen de voorwaarde dat als “zij ophouden” dat dan de moslims niet tegen hen mogen strijden, benadrukt wordt doordat het *tweemaal* wordt genoemd – eenmaal *voor* en eenmaal *na* het bevel om “hen te bestrijden”.

Dat de moslims weinig zin hadden om te strijden, er daar niet gretig en enthousiast over waren, wordt ook in de Koran beschreven:

“Strijden wordt jullie bevolen, hoewel jullie er niet van houden; en het kan dat jullie ergens niet van houden terwijl het goed voor jullie is, en het kan dat jullie ergens van houden terwijl het slecht voor jullie is.” – 2:216.

Het was dus een kwestie van onontkoombare noodzaak, en niet voor hun plezier, dat de moslims zich met strijd moesten inlaten.

De omstandigheden die de moslims naar het slagveld leidden, worden ook aangegeven in de belofte die God hen als volgt gaf:

“Dus degenen die vluchtten en die uit hun huizen werden verdreven en vervolgd langs Mijn weg en die streden en werden gedood, van diegenen zal Ik waarlijk de zonde verwijderen en hen Tuinen doen binnengaan waardoor rivieren stromen — een beloning van Allah.” – 3:195

Ze werden eerst gedwongen te verhuizen, ze werden uit hun huizen verdreven en vanwege hun geloof vervolgd. Het was daarna dat ze, als voortzetting van hun beproevingen, in slagvelden moesten strijden, waar velen hun levens verloren. Evenzo worden de plannen van de vijanden tegen de Heilige Profeet zelf vermeld in verband met de reden waarom moslims moesten strijden:

“En toen degenen die niet geloofden een plan tegen jou (o Profeet) beraamden, opdat zij jou konden opsluiten of doden of jou weg konden jagen ...” – 8:30

Een ander vers dat licht werpt op de reden waarom de moslims moesten strijden, en dat ook de betekenis van strijden *op de weg van Allah* duidelijk maakt, spreekt de gelovigen als volgt aan:

“En wat voor reden hebben jullie om niet te strijden langs Allah’s weg, en voor de zwakken onder de mannen en de vrouwen en de kinderen, die zeggen: Onze Heer, haal ons weg uit deze stad, waarvan de inwoners onderdrukkers zijn, en schenk ons van U een vriend en schenk ons van U een helper!” – 4:75

Strijden *langs Allah’s weg* betekende dus strijden *ten behoeve van* de zwakke en hulpeloze mannen, vrouwen en kinderen die

tot God baden om van de onderdrukkers van hun stad, Mekka, verlost te worden.

Vrede verdient de voorkeur

Als de vijand vrede aanbood, dan moesten de moslims die accepteren:

“En wanneer zij tot vrede neigen, neig jij daar dan ook toe, en vertrouw op Allah. ... En wanneer het hun bedoeling is jou te misleiden, dan is Allah waarlijk voldoende voor jou.” – 8:61-62

Zelfs wanneer de vijand bedrog in de zin had met zijn vredesaanbod, moest dat toch geaccepteerd worden door in God te vertrouwen. De Heilige Profeet sloot vredesovereenkomsten met zijn vijanden; een van zo'n overeenkomst had het beroemde bestand van Hoedaibija tot gevolg, waarvan de voorwaarden nadelig voor de moslims waren. Volgens de voorwaarden van dit verdrag moest “een ongelovige, wanneer hij tot de islam was bekeerd en zich voegde bij de moslims, teruggestuurd worden, maar als een moslim zich bij de ongelovigen voegde, dan mocht hij niet naar de moslims teruggestuurd worden”. Deze bepaling in dit verdrag ontzenuwt alle aantijgingen over het gebruik van geweld door de Heilige Profeet.

Veiligheid schenken aan een vijand die over de islam wil leren

Tijdens de toestand van oorlog met de Arabische afgodsdienaren instrueerde de Heilige Koran de moslims:

“En wanneer iemand onder de afgodsdienaren jouw bescherming zoekt, bescherm hem tot hij het woord van Allah hoort, en breng hem dan naar zijn veilige plek. Dit, omdat zij een volk zijn dat niet weet.” – 9:6

De uitleg van dit vers, zoals dit in een klassiek Arabisch commentaar van de Koran staat dat meer dan duizend jaar geleden is geschreven, loopt als volgt:

“‘En breng hem dan naar zijn veilige plek’ betekent stuur hem – nadat hij het woord van Allah heeft gehoord, en weigert de islam te aanvaarden en niet vermaand wordt door het woord van God dat hem voorgelezen wordt – terug naar zijn veilige plaats, dat wil zeggen, naar een plaats waar hij veilig voor u en uw volgelingen is, totdat hij zijn verblijfplaats bereikt en zich weer bij zijn mensen, de afgodsdienaren, voegt.” (*Tafsir Ibn Djarir*)

George Sale, die in de 18^e eeuw de eerste Engelse vertaling van de Koran rechtstreeks uit het Arabisch uitbracht en een vijandige criticus van de islam was, legt de betekenis van dit vers als volgt uit in zijn voetnoot bij dit vers:

“U zult hem een veilige begeleiding geven zodat hij weer veilig naar huis kan terugkeren in geval hij er niet over denkt om het mohammedanisme aan te nemen.”

Bestaat er een grotere tolerantie dan dit, dat er aan een vijandige soldaat op zijn verzoek bescherming moet worden geboden zo lang hij iets over de islam te weten wil komen, en wanneer hij besluit die niet te aanvaarden, de moslims hem veilig moeten begeleiden naar de plaats waar hij vandaan komt, waar hij *veilig is voor de moslims* en zich bij diezelfde vijanden voegt tegen wie de moslims strijden!

Geen verandering in tolerantie in latere openbaringen

Sommige mensen beweren dat de leer die hierboven uiteengezet is, die oorlog alleen ter zelfverdediging toestaat, teniet werd gedaan door openbaringen van een latere periode in de Koran, die de moslims bevelen om een agressieve oorlog te voeren

tegen iedereen die de islam niet aanneemt. Het is echter een bekend historisch feit, dat de Heilige Profeet Mohammed zijn vijanden volledig vergaf toen hij Mekka veroverde, zonder dat hij van hen vereiste om de islam te omarmen, en dit gebeurde in het 21^e jaar van zijn 23 jaar durende missie. Dit toont aan dat de leer van de islam over het strijden tegen alleen diegenen die als eerste tegen de moslims strijden, en over het toestaan van godsdienstvrijheid, helemaal niet was gewijzigd.

Ter ondersteuning van de bewering van een latere verandering in de leer, wordt vaak de volgende tekst van de Koran naar voren gebracht:

“Dood de afgodsdienaren waar jullie ze ook vinden.” – 9:5

Zelfs een vluchtige blik op de context laat zien dat het *gewoon een verdraaiing* is om te suggereren dat dit de moslims beveelt om her en der niet-moslims te doden. Deze verzen aan het begin van hoofdstuk 9 stellen *bepaalde* idolate stammen op de hoogte, dat de moslims niet meer gebonden waren aan de vredesovereenkomsten met hen, omdat deze stammen deze zelfde overeenkomsten herhaaldelijk hadden geschonden. De twee verzen hiervoor zeggen:

“... dat Allah vrij is van verplichtingen tegenover de afgodsdienaren, en zo ook Zijn Boodschapper. ... Behalve aan degenen van de afgodsdienaren met wie jullie een overeenkomst hebben gesloten, en dan jullie in niets tekort hebben gedaan en niemand hebben gesteund tegen jullie; dus kom hun overeenkomst na tot het einde van hun termijn. Waarlijk heeft Allah degenen lief die aan hun plicht voldoen.” – 9:3-4

Uit deze uitzondering is het volkomen duidelijk dat alleen die idolate stammen mochten worden aangevallen, die van hun zijde tekort waren geschoten het vredesverdrag met de moslims

na te leven. Hun wangedrag wordt in de daarop volgende verzen duidelijk vermeld:

“Zij respecteren noch de banden van verwantschap noch een verbond, als het gaat om een gelovige. ... En als zij hun geloften breken na hun overeenkomst en jullie religie beschimpen, bestrijd dan de leiders van het ongeloof — hun geloften hebben immers geen waarde — opdat zij daarmee ophouden. Willen jullie niet strijden tegen een volk dat zijn geloften brak en uit was op de verbanning van de Boodschapper, en dat jullie als eerste aanviel?” – 9:10-13

Zij hadden de moslims als eerste aangevallen en nadat ze overeenkomsten hadden gesloten om hen niet meer aan te vallen, verbraken ze telkens hun eden. Dit is de enige reden waarom de Koran nu verklaarde dat de moslims niet langer aan diezelfde overeenkomsten gebonden waren en vaardigde een oorlogsverklaring uit tegen deze stammen. Slechts enkele verzen verder wordt aan de moslims bevolen:

“En bestrijd de polytheïsten allen tezamen, zoals zij jullie allen tezamen bestrijden.” – 9:36

Dit wijst duidelijk op strijden uit zelfverdediging. Vervolgens wordt er tegen de moslims in 9:40 gezegd, dat indien ze de Profeet niet hielpen, dan zou Allah hem nog steeds helpen, zoals Hij dat deed toen hij van Mekka naar Medina vluchtte met slechts één man aan zijn zij, terwijl hij achterna gezeten werd door zijn moordzuchtige vijanden. Dit toont aan dat de Heilige Profeet *zelfs nu* niet geloofde dat hij een gewapende macht voor succes nodig had, net zoals hij dat niet nodig vond toen hij vrijwel alleen tegenover de vijand stond.

Terugkerende naar vers 9:5, het eerste gedeelte daarvan loopt als volgt:

“Dus wanneer de heilige maanden voorbij zijn, dood de afgodsdienaren waar jullie ze ook vinden, en neem ze gevangen en beleger hen en wacht hen op in elke mogelijke hinderlaag.” – 9:5

Dit is overduidelijk een oorlogsverklaring tegen die specifieke stammen. Het spreekt van de handelingen die toegestaan zijn tegen *vijandige soldaten in oorlogstoestand*, dat sommigen van hen in de strijd werden gedood, terwijl anderen gevangen werden genomen. Het is *een hoogst wanstaltige verdraaiing* om dit voor te stellen als een algemeen bevel om lukraak niet-moslims te doden of een onvoorwaardelijke oorlog tegen hen te beginnen. De uitdrukking om de vijand te “doden waar jullie ze ook vinden”, wordt ook in de vroegere openbaring gebruikt, die gewapende strijd duidelijk slechts tot zelfverdediging beperkt. Er staat:

“En strijd langs Allah’s weg tegen degenen die tegen jullie strijden, maar wees niet agressief. Allah houdt immers niet van de agressors. En dood hen waar jullie hen ook vinden, en verdrijf hen vanwaar zij jullie hebben verdreven ...” – 2:190-191

Hier lijkt het geen twijfel dat “waar jullie hen ook vinden” betekent: waar jullie hen ook vinden *nadat ze jullie hebben aangevallen*. De latere openbaring van hoofdstuk 9 heeft deze zelfde betekenis.

Een ander punt dat aantoont dat er geen verandering is opgetreden in de latere leer, is dat “vroeg” en “latere” verzen in de rangschikking van de Koran dicht bij elkaar staan. Een zogenaamde vroege leerstelling vindt men in hoofdstuk 8, vers 61, dat hierboven is aangehaald: “En wanneer zij tot vrede neigen, neig u daar dan ook toe”. Nu treedt hoofdstuk 9, vers 5, dat de woorden “dood de afgodsdienaren waar jullie ze ook vinden”, slechts negentien verzen later op. Hoofdstuk 9 wordt feitelijk beschouwd als verbonden te zijn met hoofdstuk 8,

omdat dat niet begint met het gebruikelijke openingsvers “In naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige”. Het standpunt van onze critici impliceert, dat de Koran binnen het bestek van 19 verzen, binnen vrijwel hetzelfde hoofdstuk, leringen geeft die lijnrecht tegenover elkaar staan. In ieder geval kan geen enkele moslim deze implicatie accepteren, vooral wanneer er in de Koran wordt gesteld:

“Zijn zij dan niet van zins om de Koran te overpeinzen? En als het van iemand anders was gekomen dan van Allah, dan hadden zij er vele tegenstrijdigheden in gevonden.” – 4:82

Het tweede deel van vers 9:5 luidt als volgt:

“Maar wanneer zij berouw tonen en het gebed onderhouden en de armenbelasting betalen, laat dan hun weg vrij. Waarlijk is Allah Vergevensgezind, Barmhartig.”

De islam draagt op dat als degenen die tegen de moslims strenden, besloten om het geloof van de islam te omarmen, dan moesten alle vijandigheden tegen hen tot een einde worden gebracht, en mochten ze voor geen enkel letsel worden gestraft die ze de moslims daarvoor tijdens de strijd hadden toegebracht. Dit was een periode waarin mensen in het algemeen door heel Arabië de islam openlijk aanvaardden, en als iemand dus onder de vijandige soldaten dit deed, dan mocht hij niet langer meer als vijand behandeld worden en moesten zijn vroegere handelingen vergeven worden.

Het volgende vers, 9:6, dat eerder is aangehaald (zie blz. 43), zegt dat moslims veiligheid moeten bieden aan iemand van de vijand die iets over de islam te weten wil komen, en hem veilig naar zijn volk moeten begeleiden wanneer hij ervoor kiest om die niet te aanvaarden. Dit toont duidelijk aan dat de islam niet werd verspreid door niet-moslims met de dood te bedreigen, maar door hun veiligheid te garanderen om de islam te bestuderen.

Vriendschappelijke betrekkingen met anderen

Men beweert soms dat de Koran vriendschappelijke betrekkingen met de volgelingen van andere godsdiensten verbiedt. Feit is dat waar er dan ook een verbod staat op het sluiten van vriendschap met andere volkeren, dit alleen betrekking heeft op volkeren die in oorlog verkeerden met de moslims, zoals dit duidelijk gesteld wordt in de Koran:

“Het is mogelijk dat Allah vriendschap teweegbrengt tussen jullie en degenen onder hen die jullie zien als vijanden. ... Aangaande degenen die jullie niet om religie bestrijden en die jullie niet uit jullie huizen verdrijven, verbiedt Allah jullie niet dat jullie hen vriendelijk en rechtvaardig behandelen. Waarlijk heeft Allah de rechtvaardigen lief. Allah verbiedt jullie slechts dat jullie degenen tot vriend nemen die jullie bestrijden om jullie religie, en die jullie uit jullie huizen verdrijven en die (anderen) helpen bij jullie verdrijving; en wie hen tot vriend neemt, dat zijn de kwaaddoeners.” – 60:7-9

Deze passage legt het algemene principe vast dat het de moslims *alleen* verboden was om vrienden te zijn met hen, die oorlog tegen hen voerden vanwege hun godsdienst. Bovendien bieden de openingswoorden de hoop dat er misschien in de toekomst, wanneer de omstandigheden zijn veranderd, vriendschap kan ontstaan tussen diegenen die op dat moment vijanden waren van de moslims.

Critici van de islam halen vaak de volgende passage uit de Koran aan, als zou die vijandigheid tegenover volgelingen van andere geloven prediken:

“O jullie die geloven, neem geen joden en christenen tot vriend.” – 5:51

Naar wat voor soort van “vriendschap” dit verwijst, blijkt duidelijk uit de context. De woorden die in het zelfde vers onmiddellijk daarop volgen, zijn:

“Zij zijn vrienden van elkaar.” – 5:51

De hier genoemde joden en christenen waren bondgenoten van de Arabische afgodsdienaren in hun oorlogen tegen de moslims en waren in de eerste plaats zelf *geen vrienden* van de moslims. Het volgende vers werpt meer licht op wat bedoeld wordt:

“Maar u ziet hoe degenen (moslims) in wier harten een ziekte schuilt zich naar hen toe haasten, terwijl zij zeggen: Wij vrezen dat ons anders een ramp zal overkomen.” – 5:52

Sommige lafhartige moslims zochten hulp bij de joden en de christenen, aangezien ze vreesden dat ze in oorlogen verslagen zouden worden door de Arabische afgodsdienaren, terwijl God de moslims een uiteindelijke overwinning had beloofd. Het is dit soort van vriendschap sluiten wat niet toegestaan is, wat gebaseerd is op steun zoeken bij minder vijandige mensen uit vrees voor een meer vijandige vijand en zo zwakheid van geloof tonen in je eigen zaak.

Slechts zes verzen verder maakt de Koran duidelijk naar wat voor soort joden en christenen in 5:51 wordt verwezen, met wie de moslims niet bevriend mochten zijn:

“O jullie die geloven, neem niet degenen tot vriend *die jullie geloof tot een onderwerp van spot en scherts maken*, die behoren tot degenen aan wie vóór jullie het Boek werd gegeven en de ongelovigen; ... En wanneer jullie oproepen tot gebed, maken zij dat tot een onderwerp van spot en scherts.” – 5:57-58

Bepaalde andere passages die vóór en na 5:51 voorkomen, tonen afdoende aan dat dit vers moslims helemaal niet leert om gebrek aan vriendschappelijkheid te tonen tegenover joden en christenen. De kortzichtige blik van onze critici reikt zelfs niet drie verzen terug, tot 5:48, waaruit we ook elders in dit boek hebben geciteerd. Daar hadden ze de volgende woorden kunnen lezen, die de volgelingen van alle godsdiensten aanspreken:

“... Voor ieder van jullie hebben Wij een wet en een weg aangewezen. En als het Allah had behaagd, had Hij jullie tot één volk gemaakt, maar Hij wenst jullie te beproeven met wat Hij jullie heeft gegeven. Dus wedijver met elkaar om rechtschapen daden. Tot Allah zullen jullie allen wederkeren, dus Hij zal jullie duidelijk maken waarin jullie verschilden.” – 5:48

Hier worden de volgelingen van de verschillende godsdiensten, inclusief moslims, geadviseerd om te proberen andere godsdienstgemeenschappen te overtreffen en uit te blinken in het verrichten van goede daden, omdat het doen van het goede door hun volgelingen het werkelijke doel is van de wet en de weg van elke godsdienst. Dit voorschrift is duidelijk in strijd met en tegengesteld aan de opvatting dat moslims geen vriendschap zouden mogen onderhouden met leden van andere geloven.

Iets verder slechts, na het controversiële 5:51, lezen we:

“Degenen die geloven en degenen die jood zijn, en de sabiërs en de christenen — een ieder die gelooft in Allah en de Laatste Dag en die goed doet — zij zullen geen vrees kennen noch zullen zij treuren.” – 5:69

Dit plaatst moslims, joden en christenen in dezelfde categorie wat geloof betreft, namelijk dat ze allen in God en in de Dag des Oordeels geloven, en het belooft dat een waar geloof in deze twee voorschriften tot verlossing leidt.

Verderop wordt er, nadat er gezegd wordt dat de joden en de Arabische afgodsdienaren het meest onbuigzaam zijn in hun vijandigheid tegenover de moslims, daaraan toegevoegd:

“Je zal zien dat degenen die het dichtst bij vriendschap met de gelovigen staan, degenen zijn die zeggen, Wij zijn christenen. Dat komt omdat er priesters en monniken in hun midden zijn en omdat zij niet trots zijn.” – 5:82

Aangezien de christenen hier “het dichtst bij vriendschap” met de moslims worden genoemd, kan het eerdere vers 5:51 onmogelijk gegeneraliseerd worden in de betekenis van dat moslims geen enkele christen tot vriend mogen nemen.

Wat betreft de joden, vertellen de eerdere verzen van datzelfde hoofdstuk 5 hun geschiedenis, wat erop neerkomt dat God een verbond met hen had gesloten, dat ze later schonden door de leer van de Thora te veronachtzamen. De Thora was geopenbaard “met daarin een leidraad en licht” (5:44). Omdat ze echter ingingen tegen de leer die God hen had gegeven, wordt er gezegd:

“En je zalt altijd verraad in hen ontdekken, uitgezonderd een paar van hen — *dus begunadig hen en vergeef*. Waarlijk houdt Allah van degenen die goed doen (aan anderen).” – 5:13

Hoe zou de Koran moslims kunnen leren *om met geen enkele jood bevriend te zijn*, terwijl op hetzelfde moment, in hetzelfde hoofdstuk, aan de moslims wordt opgedragen zelfs die joden *te begunadigen en te vergeven* die verraderlijk zijn tegenover hen!

Het hierboven aangehaalde vers is niet het enige dat de moslims opdraagt om joden en christenen te vergeven. Ergens anders lezen we:

“Velen van de mensen van het Boek wensen jullie terug te veranderen in ongelovigen nadat jullie hebben geloofd, uit jaloezie vanuit henzelf, nadat de waarheid hen duidelijk is geworden. *Maar begenadig en vergeef* totdat Allah Zijn gebod bewerkstelligt.” – 2:109

De woorden “toddan Allah Zijn gebod bewerkstelligt” voorspellen dat de islam tijdens hun eigen leven succes zou bereiken en dat ze op den duur hun pogingen om de moslims weer tot ongelof te brengen zouden moeten opgeven, omdat dit nutteloos zou blijken te zijn.

Er zijn nog meer plaatsen waar de Koran spreekt over de goeden onder joden en christenen:

“Zij zijn niet allemaal gelijk. Onder de Mensen van het Boek is een oprechte groep die Allah’s boodschap ’s avonds voordraagt en zij aanbidden (Hem). Zij geloven in Allah en de Laatste Dag, en zij bevelen het goede en verbieden het kwade en wedijveren met elkaar om goede daden. En zij behoren tot de rechtschapenen. En welk goed zij ook doen, het zal hen niet onthouden worden. En Allah kent degenen die aan hun plicht voldoen.” – 3:113-115

“En onder de Mensen van het Boek bevindt zich degene die, wanneer je hem een stapel rijkdom zou toevertrouwen, het jou terug zou betalen; en onder hen bevindt zich degene die, wanneer je hem een dubbeltje zou toevertrouwen, het niet aan jou terug zou betalen, tenzij je erom zou blijven vragen.” – 3:75

“En onder het volk van Mozes is een groep die leiding geeft naar waarheid, en daarmee laten zij het recht wedervaren.” – 7:159

“En Wij verdeelden hen in groepen over de aarde — sommigen van hen zijn rechtschapen en sommigen zijn dat niet.” – 7:168

Moslams moeten zulke joden en christenen bewonderen, eren en respecteren, wat veraf staat van weigeren om vrienden van hen te zijn.

Op één plaats nodigt de Koran de joden en christenen uit tot het gemeenschappelijke basisgeloof in de eenheid van God en om dit in praktijk te brengen. Hij zegt:

“Zeg: O Mensen van het Boek, kom tot een rechtvaardig woord tussen ons en jullie, dat wij niemand zullen dienen behalve Allah, en dat wij niets aan Hem gelijk zullen stellen, en dat sommigen van ons niet anderen buiten Allah tot heer zullen nemen. Maar als zij zich afwenden, zeg dan: Getuig, wij zijn moslams.” – 3:64

Dit is niets anders dan een *vriendschappelijke* oproep, die de joden en de christenen dichter tot de islam uitnodigt, terwijl ze nog steeds hun eigen godsdiensten aanhangen. Mochten ze dit afwijzen, dan zeggen moslams alleen maar ‘wij zijn moslams’.

Als laatste, maar zeker niet onbelangrijk, geeft de Koran moslams uitdrukkelijk toestemming om hechte sociale betrekkingen te onderhouden met de volgelingen van eerder geopenbaarde godsdiensten, in het bijzonder met joden en christenen. Deze toestemming wordt gegeven in vers 5 van hetzelfde hoofdstuk 5, waarin het vers 51 voorkomt dat in zo’n verkeerd daglicht wordt gesteld (namelijk: “jullie die geloven, neem geen joden en christenen tot vriend”). We lezen het volgende:

“En het voedsel van degenen aan wie het Boek werd gegeven, is wettig voor jullie en jullie voedsel is wettig voor hen. En zo ook de kuisen onder de gelovige vrouwen en de kuisen onder degenen aan wie het Boek

werd gegeven vóór jullie, wanneer jullie hen hun bruidsschatten geven, met hen in het huwelijk treden, en geen ontucht plegen en hen niet tot geheime minnaressen nemen.” – 5:5

Het eerste deel, dat met voedsel te maken heeft, *bevordert* het aangaan van sociale contacten. Sommige godsdiensten verboden hun volgelingen om samen te eten met de leden van andere geloven. Dit vers staat moslims toe om het voedsel te eten dat bereid is en aangeboden wordt door volgelingen van andere geopenbaarde godsdiensten, in het bijzonder de joden en de christenen, voor zover dat voedsel voor consumptie wettig is voor moslims. En moslims mogen mensen van andere geloven hun eigen voedsel aanbieden, wanneer ze dat zouden willen eten. Moslims kunnen dus zowel gast zijn van als gastheer voor joden, christenen en volgelingen van andere godsdiensten. Hoe kan de Koran dan het onderhouden van vriendschap met hen hebben verboden?

Het tweede deel zegt heel duidelijk dat net zoals een moslimman met een kuise moslimvrouw zou kunnen trouwen, zo kan hij met een vrouw trouwen die met name het joodse of christelijke geloof volgt, en die zich aan dezelfde normen van zedelijkheid en kuisheid houdt, zoals die van moslimvrouwen wordt verwacht. Er bestaat geen betere menselijke relatie in de wereld die liefderijker, vriendschappelijker en intiemer is dan die tussen een echtgenoot en echtgenote. En dit wordt uitdrukkelijk en expliciet toegestaan door de Koran tussen een moslimman en een joodse of christelijke vrouw.

Dit vers beaamt daarnaast dat er ook onder joden en christenen vrouwen zijn die dezelfde morele gedragscode van kuisheid en reinheid naleven, waaraan moslimvrouwen zich houden.

Men kan daarom zien dat de Koran, verre van het de moslims verbieden vriendschappelijke betrekkingen te onderhouden met joden en christenen of aanhangers van andere geloven, juist

religieuze barrières heeft verwijderd die zulke betrekkingen in de weg zouden staan.

5. Wat is Djihād?

Het Arabische woord djihād betekent streven of zich tot het uiterste inspannen tegen een afkeurenswaardige zaak. Het betekent als zodanig geen oorlog of een gewapende strijd. Een gewapend conflict kan ongetwijfeld ook als een djihād beschreven worden, maar als men dit zo toepast, dan zou dat gebruik overeenkomen met het toepassen van het woord “inspanning” in het Nederlands als synoniem voor oorlog. Om te bepalen wat in de leer van de islam als djihād wordt beschouwd, is het noodzakelijk dat we het gebruik van dit woord in de Koran onderzoeken.

Het woord djihād wordt in de Koran in zo’n brede zin gebruikt, dat het gehanteerd wordt om de inspanningen te beschrijven die ondernomen worden door degenen die tegen de islam zijn om moslims andere wezens en dingen te laten aanbidden dan de Ene God:

“En Wij hebben de mens opgedragen goed te zijn voor zijn ouders. Maar wanneer zij met jou twisten om (anderen) aan Mij gelijk te stellen, waar jij geen weet van hebt, gehoorzaam hen dan niet.” – 29:8 en zie ook 31:15

Het Arabische woord dat hier vertaald is met ‘twisten’, duidt de handeling van djihād aan. Het gebruik hiervan toont in de eerste plaats aan dat djihād geen oorlog betekent, aangezien er hier geen oorlog wordt gevoerd, en ten tweede dat er zelfs van de tegenstanders van de moslims wordt gezegd dat ze een djihād uitvoeren tegen de moslims!

We zien in de Koran dat de *djihād*, of inspanning, die van moslims wordt vereist, uit de volgende soorten bestaat:

1. Streven nabijheid tot God te bereiken door jezelf moreel en geestelijk te verbeteren en je slechte verlangens te overwinnen;
2. Onder moeilijke omstandigheden vasthouden aan de islam, bijvoorbeeld wanneer men wordt vervolgd, door volharding en geduld te tonen in tijden van lijden;
3. Je inspannen om de boodschap van de islam tot anderen te brengen, door je tijd, energie en geld aan dit werk te besteden;
4. Slag leveren, of deze ondersteunen, ter verdediging van de moslimgemeenschap, *onder de voorwaarden* waaronder de islam moslims toestaat om een oorlog door middel van militaire middelen te voeren.

Djihād om nabijheid tot God te bereiken

Dit staat in het volgende vers vermeld:

“En degenen die zich zeer voor Ons inspannen, zullen Wij zeker leiden langs Onze wegen. En Allah is waarlijk met degenen die goeddoen.” – 29:69

Het woord dat vertaald is als “zich zeer inspannen” duidt in het oorspronkelijke Arabisch de handeling van *djihād* verrichten aan. De betekenis is duidelijk je zeer inspannen om je morele en geestelijke verbetering tot stand te brengen. Opgemerkt moet worden dat een synoniem voor *djihād*, *moedjahada* is, wat gebruikt wordt voor religieuze inspanningen zoals het vasten.

De twee verzen hieronder duiden op dezelfde *djihād*, waarbij ook het woord “inspannen” wordt gebruikt voor het vertalen van de handeling van *djihād*:

“En span je zeer in voor Allah met gepaste inspanning. Hij heeft jullie gekozen en heeft jullie niet getroffen met enige ontbering in religie ... dus onderhoud het gebed en betaal de armenbelasting en houd vast aan Allah.” – 22:78

“En wie zich zeer inspant, spant zich in voor zichzelf. Waarlijk is Allah Zelfgenoegzaam, boven (hulp van) (Zijn) schepselen.” – 29:6

Deze verzen werden aan de Heilige Profeet Mohammed geopenbaard toen hij onder vervolgingen in Mekka leefde, en daarom kan het gebod hier om *djihād* te doen geen strijd aanduiden. Bij het eerste vers wordt de vorm van inspanning aangegeven als door gebed, het geven uit liefdadigheid en het vasthouden aan God.

Djihād van geduld en volharding

Dit wordt aangegeven in het volgende vers:

“En waarlijk is jouw Heer, voor degenen die vluchten nadat zij zijn vervolgd, en zich dan zeer inspannen en geduldig zijn, waarlijk is jouw Heer daarna Beschermend, Barmhartig.” – 16:110

Dit vers werd geopenbaard toen de Heilige Profeet nog steeds in Mekka woonde, voordat aan de moslims bevolen was om op het slagveld te strijden, terwijl ze begonnen waren met naar Medina te verhuizen. Hun grote inspanning of *djihād* was om al deze ontberingen met geduld te dragen, en betekende geen strijd.

Een *djihād* van deze soort wordt ook aangegeven in een bekend Hadīth-verslag, waarin de Heilige Profeet Mohammed zegt:

“De meest voortreffelijke *djihād* is een woord van waarheid spreken tegenover een onrechtvaardige heerser.”¹²

De grote mate van moed die het vereist om de waarheid voor een edel doel te spreken, wordt door de Heilige Profeet van de islam de meest voortreffelijke *djihād* genoemd.

***Djihād* van het verspreiden van de boodschap van de islam**

De *djihād* van het vers 16:110, dat hierboven is aangehaald, omvat ook het verspreiden van de boodschap van de islam, omdat de moslims ook om deze reden werden vervolgd. Dit vers verlangt van hen om te volharden in de *djihād* van prediking en de resultaten daarvan geduldig af te wachten.

De Heilige Profeet Mohammed wordt als volgt bevolen:

“En als het Ons behaagde, zouden Wij een waarschuwer doen opstaan in iedere stad. Dus gehoorzaam niet aan de ongelovigen, en span je er zeer mee in tegen hen met een machtige inspanning.” –25:51-52

De machtige of grote inspanning, de grote *djihād* (*djihād kabir* in het Arabisch) die hier wordt genoemd, is de missie van de Heilige Profeet Mohammed om de waarheid *met de Koran* te verspreiden, waarnaar de woorden “er ... mee” verwijzen. Dit is ook als de grote *djihād* de plicht van iedere moslim. Ook dit vers werd tijdens de Mekkaanse periode in het leven van de Heilige Profeet geopenbaard, en daarom kan het gebod om “u met een machtige inspanning in te spannen”, waar *djihād*

¹² Tirmidhi, *Abwab-oel-Fitan*.

tweemaal wordt genoemd, onmogelijk duiden op het ondernemen van een gewapende strijd.

Er zijn ook verzen die veel later in Medina werden geopenbaard, waarin *djihād* geen strijd met wapens kan betekenen. Bijvoorbeeld:

“O Profeet, span je zeer in tegen de ongelovigen en de hypocrieten en wees resoluut tegen hen.” – 9:73; 66:9

De hypocrieten waren een groep die naar buiten toe deel uitmaakte van de moslingemeenschap, maar op kritieke ogenblikken keerden ze de zaak van de islam de rug toe en toonden ze onoprechtheid in hun geloof. Er werd nooit een oorlog tegen hen ondernomen. De zware inspanning of *djihād* tegen hen bestond uit de pogingen om hen van de waarheid van de islam te overtuigen. Dezelfde vorm van ‘inspanning’ is ook van toepassing in het geval van de ongelovigen die hier worden genoemd. Meer dan tien Engelse vertalingen van de Koran geven de betekenis van *djihād* verrichten in deze twee verzen weer als “zwaar inspannen” en niet als “strijden” of “oorlog voeren”.

Voor een ander voorbeeld van verzen die in Medina werden geopenbaard en waar *djihād* geen strijd kan betekenen, verwijzen we naar hoofdstuk 61, vers 11:

“Jullie moeten geloven in Allah en Zijn Boodschapper, en jullie met jullie rijkdom en jullie leven *zeer inspannen langs Allah’s weg*. Dat is beter voor jullie, wisten jullie dat maar!”

Drie verzen later wordt er gezegd:

“O jullie die geloven, wees helpers (in de zaak) van Allah, zoals Jezus, zoon van Maria, tegen de discipelen zei: Wie zijn mijn helpers in de zaak van Allah? De

discipelen zeiden: Wij zijn helpers (in de zaak) van Allah.” – 61:14

Je zeer inspannen, of *djihād*, uit vers 11 wordt in dit vers 14 uitgelegd als jezelf tot helpers maken in de zaak van Allah op de manier zoals de discipelen van Jezus gehoor gaven aan zijn oproep om helpers te zijn in de Goddelijke zaak. Of het nu volgens islamitische of christelijke bronnen is, aan de discipelen van Jezus werd niet gevraagd om met wapens op het slagveld te strijden. Ze hielpen de zaak van de waarheid door haar boodschap te verspreiden ondanks vervolgingen en buitengewone moeilijkheden.

***Djihād* als oorlog**

De Koran spreekt ook over *djihād* door strijd, zoals bijvoorbeeld:

“Trek eropuit, licht en zwaar, en span je zeer in langs Allah’s weg met jullie rijkdom en jullie levens.” – 9:41

“En als er een hoofdstuk wordt geopenbaard dat zegt: Geloof in Allah en span je zeer in samen met Zijn Boodschapper, dan vragen de rijken onder hen uw toestemming en zeggen: Laat ons (achter) zodat wij bij degenen kunnen zijn die (thuis) zitten. ... Maar de Boodschapper en degenen die met hem geloven, spannen zich zeer in met hun bezittingen en hun persoon.” – 9:86, 88

In de *Hadīth* staan gevallen opgetekend waarin staat dat toen bepaalde moslims hun wensen kenbaar maakten om mee te doen aan een *djihād* door strijd, de Heilige Profeet tegen hen zei dat hun *djihād* het verrichten van een andere plicht was die helemaal niets te maken had met vechten. Bijvoorbeeld:

“Aisja (de vrouw van de Heilige Profeet) vroeg: Bood-

schapper van Allah, wij beschouwen *djihād* als de meest voortreffelijke van alle daden. Dienen we ons niet toe te leggen op *djihād*? Hij zei: De meest voortreffelijke *djihād* is de *hadjdj* (bedevaart naar Mekka) op de juiste wijze verrichten.”¹³

“Er kwam een man bij de Profeet en vroeg hem zijn toestemming voor *djihād*. Hij vroeg: Zijn uw ouders nog in leven? De man zei: Ja. Hij zei: Verricht dan *djihād* ten behoeve van hen.”¹⁴

De woorden “verricht *djihād* ten behoeve van hen” kunnen alleen betekenen “span uzelf in ten dienste van uw ouders”, en worden door iedereen in deze betekenis begrepen. De Heilige Profeet heeft de bedevaart of dienstbaarheid aan de ouders *niet* voorgesteld als een metaforische of een minder belangrijke alternatief voor mensen die niet in staat waren deel te nemen aan de werkelijke *djihād*. Hij heeft deze beschreven als een daadwerkelijke *djihād* van hun kant.

Er staat in de Hadīth een zeer verhelderend voorval opgenomen uit een tijd van ongeveer zestig jaar na de dood van de Heilige Profeet, toen er onder aanvoering van Ibn Zoebair een opstand van sommige moslims was tegen de moslimregering van die tijd. Abdoellah ibn Oemar, een van de grootste autoriteiten op het gebied van de Koran en zoon van de tweede kalief Oemar, werd door sommigen dringend verzocht om met deze opstand mee te doen, aangezien ze die als *djihād* zagen. Er staat opgetekend:

“Een man kwam bij Ibn Oemar en zei: Waarom is het dat u het ene jaar naar de *hadjdj* gaat en het andere jaar

¹³ Boechari, boek: ‘Bedevaart, hoofdstuk 4. In de Muhsin Khan-vertaling 2:26:595.

¹⁴ Boechari, boek: *Djihād*, hfst. 138. In de Muhsin Khan-vertaling 4:52:248.

naar de *oemra* (een beperktere vorm van de bedevaart) en toch de *djihād* op de weg van God de rug heeft toegekeerd? Weet u wel hoezeer God tot *djihād* heeft aangepoord? Ibn Oemar zei: Mijn neef, de islam is gebaseerd op vijf zaken: geloof in God en Zijn boodschapper, vijf gebeden, vasten in de Ramadān, het geven van *zakāt* en de bedevaart naar het Huis van God.

De man zei: Luistert u niet naar wat God in zijn Boek heeft gezegd, ... ‘vecht daarom tegen hen totdat er een einde komt aan onheil’. Ibn Oemar zei: ‘Wij handelden hiernaar in de tijd van de Heilige Profeet. In die tijd waren er maar weinig moslims, en een persoon (die de islam aanvaardde) werd vervolgd vanwege zijn godsdienst – zij zouden hem doden of straffen. Maar toen namen de volgelingen van de islam in aantal toe, en was er geen onheil meer’.¹⁵

Ibn Oemar weigerde dus te erkennen dat dit gewapende conflict, dat vele moslims als *djihād* zagen, ook maar enigszins een *djihād* was waaraan een moslim moest meedoen, ook al wordt het over het algemeen gezien als een gerechtvaardigde zaak tegen een kalief die zijn positie onrechtmatig had verkregen. Zoals zijn verwijzing naar de vijf zuilen van de islam laat zien, beschouwde Ibn Oemar het niet als een plicht in de islam om mee te doen aan die zogenaamde *djihād*.

Voorwaarden voor een *djihād* door middel van wapens

Om een oorlog in islamitische termen een *djihād* te kunnen noemen, moet die voldoen aan de voorwaarden die in de Koran zijn vermeld. We hebben in paragraaf 4, *Wanneer is oorlog toegestaan?*, al de omstandigheden uitgelegd waaronder oor-

¹⁵ Boechari, boek: ‘Toelichting op de Koran, hoofdstuk 30 onder *Soera* 2. In de Muhsin Khan-vertaling 6:60:40.

logen toelaatbaar zijn in de islam. Het moet een oorlog uit zelfverdediging en zelfbehoud zijn door een gehele moslim-gemeenschap die vanwege haar godsdienst wordt vervolgd. Alleen de regering van een staat of de leiding van een gemeenschap kan de moslims oproepen aan zo'n *djihād* deel te nemen. Er moeten onderhandelingen plaatsvinden met de vijand om, indien mogelijk, oorlog te voorkomen en vrede te stichten. Tijdens de strijd dienen de duidelijke voorschriften van de Heilige Profeet – die het doden van personen onder de vijand die niet aan de strijd deelnamen of die weerloos waren, zoals vrouwen, kinderen, ouderen en zelfs van degenen die slechts hand- en spandiensten verrichten voor de vijandige soldaten maar zelf geen strijders zijn, ten strengste verbod – opgevolgd te worden. Ook moet men het voorbeeld van de Heilige Profeet volgen waar het gaat om het geven van een goede en humane behandeling aan gevangen gehouden krijgsgevangenen, die op den duur vrijgelaten moeten worden om zich weer bij hun eigen mensen te voegen.¹⁶

In de eerste plaats bestaat er in de islam helemaal geen wettigheid voor extreme, geheime, zichzelf 'islamitisch' noemende groeperingen die een *djihād* door oorlog afkondigen. En het uitvoeren van hun zogenaamde *djihād* door handelingen zoals het in wilde weg plegen van gewelddadige aanvallen op de nietsvermoedende massa, en mensen ontvoeren en hen als gijzelaars vasthouden, is simpelweg onvereenigbaar met de leer van de Heilige Koran en de Heilige Profeet Mohammed.

¹⁶ Deze duidelijke richtlijnen kan men aantreffen in de toonaangevende *Hadīth*-verzamelingen Boechari, Moeslim, Tirmidhi en Aboe Dawoed in de hoofdstukken over *Djihād* of Oorlogen.

6. Martelaarschap

Wat is martelaarschap in de islam?

Het woord voor ‘martelaar’ in de islamitische literatuur is *sjahied*. Dit woord betekent in werkelijkheid ‘getuige’ en wordt in de Heilige Koran gewoonlijk gebruikt in de betekenis van een getuige van iets. God wordt herhaaldelijk een *sjahied* genoemd, zoals in “Allah is getuige van wat jullie doen” (3:98) en “Allah is voldoende als getuige tussen ons en jullie” (10:29). De Heilige Profeet Mohammed wordt een “getuige” tot zijn volgelingen genoemd en de moslims worden “getuigen” of brengers van getuigenis tot de hele mensheid genoemd (2:143), dat wil zeggen brengers van de waarheid. Over elke profeet, zoals ook over Jezus, wordt gesproken als een getuige tegenover zijn volgelingen (4:41, 5:117). Hetzelfde woord wordt voor getuigen gebruikt bij contracten en civiele zaken (2:282, 4:135).

Zo is er ook het woord *sjahada* voor martelaarschap, maar het wordt in de Koran alleen gebruikt in de betekenis van elke soort van getuigenis, of iets wat duidelijk en zichtbaar is, zoals in “houd geen getuigenis achter” (2:283), “onze getuigenis is meer waarheidsgetrouw dan de getuigenis van die twee” (5:107), en de uitspraak over God die meerdere malen voorkomt dat “Hij de Kenner van het ongeziene en het geziene (*sjahada*)” is (6:73). Dit woord in de betekenis van getuigenis slaat ook, zoals bekend is, op het afleggen van de getuigenis om een moslim te worden, en zelfs in het Nederlands hoort men de uitdrukking “de *sjahada* verrichten” wanneer men deze handeling wil aanduiden.

Deze woorden worden voor martelaren en martelaarschap ge-

bruikt, omdat het leven en de dood van een martelaar een getuigenis is van de waarheid van de islam. Maar wie is een martelaar? Net zoals *djihād* geen ander woord is voor oorlog, zo kan een moslim ook een *sjahied* zijn zonder gedood te worden in verband met een strijd. In de Hadīth staat opgetekend:

“De Boodschapper van Allah vroeg (aan zijn metgezellen): Wie zien jullie als een martelaar onder jullie? Ze zeiden: Boodschapper van Allah, iemand die op de weg van Allah is gedood, is een martelaar. Hij zei: Dan zullen de martelaars onder mijn volk klein in aantal zijn. Ze vroegen: Boodschapper van Allah, wie zijn ze? Hij zei: Iemand die op de weg van Allah is gedood is een martelaar, iemand die op de weg van Allah sterft is een martelaar, iemand die aan de pest overlijdt is een martelaar, iemand die aan cholera overlijdt is een martelaar.”¹⁷

Een ieder die op welke manier dan ook overlijdt terwijl hij oprecht ten dienste van de islam werkt, is dus een martelaar of een *sjahied*. Aan de andere kant hoeft een moslim, omdat hij tijdens een strijd is gedood, niet per sé een martelaar te zijn, zoals de volgende uitspraak van de Heilige Profeet aantoont:

“De eerste persoon (wiens zaak) beslist zal worden op de Dag des Oordeels zal een persoon zijn die als martelaar is gestorven. Hij zal (voor de Oordeelstroon) worden gebracht. Allah zal hem Zijn zegeningen laten opsommen en hij zal ze opsommen. Dan zal Allah zeggen: Wat heb je gedaan? Hij zal zeggen: Ik streed voor U totdat ik als martelaar stierf. Allah zal zeggen: Je hebt gelogen. Je streed zodat je een moedige strijder genoemd zou worden. En je werd zo genoemd. (Dan)

¹⁷ Sahih Moeslim, boek: ‘Regering’; in de A.H. Siddiqui-vertaling boek 20, hoofdstuk 50, nummer 4706.

zullen er bevelen tegen hem worden uitgevaardigd en hij zal met zijn gezicht naar beneden weggesleept worden en in de hel worden gegooid.”¹⁸

Hieruit blijkt duidelijk dat terwijl een moslim wellicht denkt dat een bepaalde daad hem het martelaarschap zal opleveren, hij in het Hiernamaals tot de ontdekking kan komen dat hij toch door God veroordeeld wordt vanwege zijn valse aanspraak daarop en zal hij daarvoor gestraft worden. Het staat vast dat martelaarschap in de islam een geestelijke rang is in het leven na de dood, en niemand kan er zeker van zijn dat God hem deze rang zal schenken, wanneer hij de dood vindt terwijl hij zich met een bepaalde taak bezighield.

Waar we wel zeker van kunnen zijn, is dat deze rang niet bereikt kan worden door tegen de leer van de islam te handelen, ook al dacht de overledene dat hij zich bezig hield met het leveren van een inspanning ten behoeve van de islam. Wat verder benadrukt moet worden, is dat een martelaar iemand is die sterft *als gevolg van de handeling van iemand anders tegen hem* waartegen hij zich zo veel als mogelijk verzet, of *vanwege omstandigheden die helemaal buiten zijn controle liggen*. In het hierboven aangehaalde Hadīth-verslag wordt gezegd dat een moslim die sterft aan cholera of de pest een martelaar is. Het ligt echter zeer voor de hand dat het helemaal tegen de leer van de islam ingaat wanneer een moslim opzettelijk ernaar streeft deze ziekten op te lopen om als martelaar te sterven! Ja, een moslim moet alle voorzorgsmaatregelen nemen om hier geen slachtoffer van te worden. Maar als hij ongewild ziek mocht worden en sterft terwijl hij de islam diende, dan zal hij een hoge plaats in het hiernamaals verdienen.

¹⁸ Sahih Moeslim, boek: ‘Regering’; in de A.H. Siddiqui-vertaling boek 20, hoofdstuk 43, nummer 4688.

Evenzo moet een moslim die tijdens de strijd is gedood, door de handeling van zijn vijand zijn gedood, waarbij hij zich verzette tegen die tegenstander, of vanwege een andere externe oorzaak *buiten de sfeer van zijn controle of planning*, als een van de voorwaarden om een martelaar te zijn

In de Islam is zelfmoord een zonde en zelfbehoud een plicht

Het plegen van zelfmoord is een zeer ernstige zonde volgens de heldere leer van de islam. De Heilige Koran beveelt:

“Breng jezelf niet eigenhandig tot het verderf.” – 2:195

“Dood jezelf niet.” – 4:29

In Hadīth-verslagen wordt het plegen van zelfmoord sterk veroordeeld door de Profeet Mohammed, die heeft gezegd:

“... wie zelfmoord pleegt met iets, zal met datzelfde ding gestraft worden in het vuur van de hel.”¹⁹

In Sahih Moeslim komt een hoofdstuk voor, getiteld *Het verlaten van het begrafenisgebed voor iemand die zelfmoord heeft gepleegd*, waarin opgetekend staat dat de Heilige Profeet Mohammed persoonlijk had geweigerd het begrafenisgebed te verrichten voor een overledene die zichzelf had gedood.²⁰ In moslimlanden is poging tot zelfmoord altijd een misdrijf geweest, waarvoor een persoon een gerechtelijke straf kan krijgen.

Zelfbehoud en je eigen leven redden is het meest primaire menselijke instinct. Er wordt in de Koran dusdanig veel prio-

¹⁹ Boechari, boek: ‘Eden en geloften’. In de Muhsin Khan-vertaling 8:78:647.

²⁰ Sahih Moeslim, boek: ‘Het Gebed’. In de A.H. Siddiqui-vertaling boek 4, hoofdstuk 205, nummer 2133.

riteit gegeven aan acties om je eigen leven te redden, dat er aan een moslim toestemming wordt gegeven om, indien noodzakelijk, bepaalde opgelegde verplichtingen en verboden aan de kant te zetten om zijn leven te redden. Hieronder geven we wat bijzonderheden hierover:

1. Daar waar de Koran het eten van bepaalde zaken verbiedt, waaronder varkensvlees, staat die de consumptie ervan toe wanneer het onvermijdelijk noodzakelijk wordt om je eigen leven te redden. Nadat in twee verzen verboden soorten van voedsel worden genoemd, wordt er gezegd:

“Maar wie gedwongen wordt door de honger, niet van zins opzettelijk te zondigen, dan is Allah waarlijk Vergevensgezind, Barmhartig.” – 5:3

“Maar wie er wordt gedreven door noodzaak en niet door zijn verlangens, en die de grenzen niet overschrijdt, dan is jouw Heer waarlijk Vergevensgezind, Barmhartig.” – 6:145

Nergens zegt de Koran dat een moslim een soort van martelaar is wanneer hij zichzelf een zekere dood injaagt in plaats van dat hij verboden voedsel eet om zijn eigen leven te redden.

2. Een moslim die onder dwang en bedreiging zijn geloof verloochent om zijn leven te redden, terwijl hij in zijn hart in de islam gelooft, wordt in de Koran niet veroordeeld:

“Wie niet geloof in Allah na zijn geloof – *niet degene die wordt gedwongen terwijl zijn hart tevreden is met het geloof*, maar degene die (zijn) borst opent voor het ongeloof – op hen rust de toorn van Allah, en voor hen is er een vreselijke straf.” – 16:106

Wanneer een moslim dus bedreigd wordt door een vijand van de islam dat hij gedood zal worden als hij de islam niet af-

zweert, of als er andere vreselijke gevolgen voor hem zijn, dan staat de Koran hem toe zijn leven te redden door op een louter uiterlijke wijze die af te zweren, zelfs als het een ernstige zonde betekent wanneer hij diezelfde verloochening vrijwillig zou doen.

3. Wanneer het vasten tijdens de maand Ramadān het leven van een moslimman of -vrouw, jong of oud, in gevaar zou brengen, dan wordt deze verplichting tijdelijk opgeheven. Ook hier is het in de islam op geen enkele wijze een goede of verdienstelijke daad om jezelf bewust schade toe te brengen om de verplichting van het vasten te volbrengen.

4. Het is bekend dat de plicht van het verrichten van de bedevaart naar Mekka (*hadjdj*) niet geldt voor iemand wiens leven om de een of andere reden in gevaar zou komen als hij die reis zou ondernemen.

Tenslotte, in de islam is, zoals eerder uitgelegd in dit boek, zelfs het grijpen naar wapens om te strijden en je leven in gevaar brengen alleen toegestaan om *levens te redden en te behouden* wanneer het alternatief een zekere dood en vernietiging zou zijn. Bijvoorbeeld, de verzen 22:39-40 die in hoofdstuk 4 van dit boek zijn aangehaald verlenen moslims toestemming om te vechten wanneer er oorlog tegen hen wordt gevoerd, en er wordt van hen verlangd om hun vijanden *terug te drijven* om alle plaatsen van aanbidding te *redden* van vernietiging. Door hun vijand terug te drijven, redden de moslims hun eigen leven en pleegden ze geen zelfmoord.

Maagden in de hemel als beloning voor martelaren

De verkeerde gedachte dat een moslimman die als martelaar sterft in het hiernamaals beloond wordt met tweeënzeventig maagden, heeft de islam een slechte naam bezorgd en belachelijk gemaakt, en blijkt vaak een bron van amusement en spot te zijn voor degenen die niet op de hoogte zijn van de leer van de

islam aangaande het hiernamaals. In dit boekje kunnen we de islamitische opvatting over het paradijs of de tuin van het volgende leven niet gedetailleerd bespreken, maar de volgende hoofdlijnen zijn belangrijk om te weten.

Ten eerste, de beloningen in het hiernamaals zijn niet de stoffelijke zaken waar we op deze stoffelijke wereld van genieten. Het leven na de dood speelt zich af in een wereld die in dit leven zelfs niet door het menselijke verstand begrepen kan worden, en menselijke wezens zullen daar een geheel ander bestaan hebben, waarvan men hier geen weet kan hebben. De Heilige Koran zegt:

“Wij hebben de dood onder jullie verordend en Wij zullen niet overwonnen worden, zodat Wij jullie toestand kunnen veranderen en jullie kunnen laten groeien tot waar jullie geen weet van hebben.” – 56:60-61

Andere Engelse vertalingen formuleren het laatste gedeelte van deze passage als:

- *“changing the nature of your existence and bringing you into being anew in a manner as yet unknown to you”* (Muhammad Asad). De vertaling hiervan is “veranderen de aard van jullie bestaan en brengen jullie opnieuw in bestaan op een manier die jullie nog onbekend is”,
- *“producing you again in a form which ye know not”*, (Rodwell). De vertaling luidt “brengen jullie opnieuw voort in een vorm die jullie niet kennen”, en
- *“that We may transfigure you and make you what you know not”* (Pickthall). De vertaling hiervan is “dat Wij jullie kunnen transfigureren en jullie maken tot wat jullie niet kennen”

De geneugten van de tuinen van het hiernamaals zijn van onbekende aard op deze wereld, zoals de Koran zegt:

“Geen ziel weet welke verblijding van het oog voor hen verborgen is; een beloning voor wat zij deden.” – 32:17

Dit is de reden waarom de beschrijving van de tuin van het hiernamaals een parabel wordt genoemd, zoals in: “Een parabel van de Tuin die is beloofd aan degenen die aan hun plicht voldoen” (13:35 en 47:15).

Ten tweede, de Koran heeft niet minder dan achtmaal overduidelijk gemaakt, dat mannen en vrouwen in gelijke mate recht hebben op de beloningen van het hemelse leven. Hij zegt:

“En wie goede daden doet, *of het een man is of een vrouw*, en hij (of zij) is een gelovige — zij zullen de Tuin betreden ...” – 4:124

“Allah heeft de gelovigen, *mannen en vrouwen*, Tuinen beloofd waardoor rivieren stromen, om in te verblijven, en prachtige woonplaatsen in Tuinen voor een eeuwigdurend verblijf. En meest verheven is het grootse welbehagen van Allah. Dat is de grootse verrichting.” – 9:72

“Eeuwige Tuinen, die zij zullen binnentreden samen met degenen die goeddoen uit het midden van hun vaders en *hun echtgenoten* en hun nakomelingen ...” – 13:23

“O Mijn dienaren, ... Degenen die geloofden in Onze boodschap en zich onderwierpen (aan Ons): Treed de Tuin binnen, *jullie en jullie echtgenotes*, gelukkig gemaakt. ... met daarin datgene waar (hun) zielen naar smachten en waar hun ogen behagen in scheppen, en daar zullen jullie verblijven.” – 43:68-71

“Op die dag zal jij *de gelovige mannen en de gelovige vrouwen* zien, terwijl hun licht glanzend voor hen uitstraalt en aan hun rechterkant. Goed nieuws voor jullie deze dag! — Tuinen waardoor rivieren stromen om in te verblijven!” – 57:12

De vrouwen onder de gelovigen zullen dus dezelfde beloningen en geneugten hebben als de mannen onder de gelovigen.

Ten derde, al deze beloningen zijn manifestaties van de goede eigenschappen die een persoon in dit leven heeft getoond en de goede daden die hij heeft gedaan, die zich voor hem of haar zullen ontvouwen. Bijvoorbeeld, het “licht dat glanzend voor hen uitstraalt en aan hun rechterkant” (57:12) is geen stoffelijke lamp van deze wereld, maar een voorstelling van hun licht van geloof. Elders lezen we:

“En degenen die geloven en goeddoen worden de Tuinen binnengeleid waardoor rivieren stromen, daar verblijven zij met de toestemming van hun Heer. Hun groet daar is, Vrede! Ziet u niet hoe Allah de *gelijkenis van een goed woord* naar voren brengt *als een goede boom*, waarvan de wortels stevig zijn en de takken hoog, die zijn vruchten ieder seizoen afstaat met de toestemming van zijn Heer?” – 14:23-25

Na de tuinen van het volgende leven genoemd te hebben, wordt een goed woord vergeleken met een goede boom die altijd vruchten draagt. De bomen van de tuinen van het hiernamaals zijn dus de goede daden die een persoon in dit leven heeft gedaan, die als bomen verschijnen die vruchten dragen, net zoals zijn daden vruchten droegen.

Op gelijke wijze zijn de “schone jongedames” van het volgende leven niet zoals de vrouwen van deze wereld met wie mannen seksuele betrekkingen zullen hebben. Ze zijn de goede eigenschappen die in dit leven zijn getoond, zoals eerlijkheid,

zuiverheid van karakter, integriteit en geloof die in deze vorm zichtbaar worden gemaakt. Deze jongedames worden “zuivere metgezellen” genoemd (2:25, 3:15, 4:57), omdat ze de verschijning zijn van de zuivere eigenschappen die een persoon vergezelden in dit leven.

In feite wordt in vers 3:15 de bekoring van de “zuivere metgezellen” duidelijk onderscheiden van het seksuele verlangen voor vrouwen in dit leven. Vers 3:14 geeft als volgt de aantrekkelijkheid van de materiële begeerten van deze wereld aan:

“Schijnbaar mooi gemaakt voor de mensheid is de liefde voor verlangens, *voor vrouwen* en zonen en verzamelde schatten van goud en zilver en raspaarden en vee en bouwland. Dit is de voorziening voor het leven in deze wereld. En Allah — bij Hem ligt het goede doel (van het leven).” – 3:14

Het volgende vers zegt dan:

“Zal ik jullie vertellen over *wat beter is dan dit alles?* Voor degenen die zich hoeden voor het kwaad zijn er Tuinen bij hun Heer, waardoor rivieren stromen, om in te verblijven, *en zuivere metgezellen* en Allah’s aanzienlijk genoeg.” – 3:15

Uit deze passages spreekt het voor zich dat terwijl een seksuele begeerte voor vrouwen een hunkering en een noodzakelijkheid voor deze stoffelijke wereld is, het beter en superieur is ernaar te streven om die eigenschappen te verwerven die onze “zuivere metgezellen” worden in het volgende leven. Dit verwerpt juist de gedachte dat we zouden moeten wensen om onze fysieke verlangens van deze wereld als beloning bevredigd te krijgen in de volgende wereld.

In vele recente artikelen, op websites en op andere plaatsen gepubliceerd, wordt er een gezegde van de Profeet Mohammed

uit Tirmidhi aangehaald, dikwijls bij wijze van belachelijk makerij en spot, volgens welke een man in het paradijs 72 “echtgenotes” (die deze artikelen aanduiden als de 72 maagden) zal hebben. Maar in diezelfde Tirmidhi zien we iets verder het volgende verslag:

“Geloof heeft zeventig en nog wat poorten, waarvan de minste het verwijderen van een schadelijk voorwerp van de weg is, en de hoogste het opzeggen van ‘Er is geen god dan Allah’.”²¹

Het zijn de “zeventig en nog wat” onderdelen van het geloof, waarvan er hier twee zijn genoemd (een verheven en een eenvoudig, en een ander dat vaak in zulke verslagen vermeld staat, is bescheidenheid), die voor degenen die ze in dit leven bezitten in het volgende leven als “metgezellen” worden voorgesteld.

Er is ook een andere uitleg van het idee van “maagden” in de volgende wereld, welke gebaseerd is op de volgende verzen van de Koran die wijzen op enkele van de beloningen die men daar zal aantreffen:

“Waarlijk hebben Wij hen tot een (nieuwe) schepping geschapen, en hebben Wij hen maagden gemaakt, liefdevol, van gelijke leeftijd ...” – 56:35-37

Het voornaamwoord “hen”, dat hier tweemaal voorkomt, staat in de vrouwelijke vorm. Een betekenis die algemeen wordt geaccepteerd, is dat dit verwijst naar de gelovige vrouwen. Ze zullen in het volgende leven in een nieuwe scheppingsvorm opgewekt worden, in overeenstemming met hun zuiverheid van karakter op deze wereld, en wordt er daarom gezegd: Wij hebben hen maagden gemaakt. Deze interpretatie wordt ook

²¹ Tirmidhi, hoofdstukken over Geloof.

ondersteund door een uitleg van deze verzen door de Heilige Profeet Mohammed, wederom in diezelfde Tirmidhi:

“Een oude vrouw kwam bij de Profeet en zei: Boodschapper van Allah, bid tot Allah dat ik het paradijs zal binnengaan. Hij zei grappend: Moeder van die en die, geen enkele oude vrouw zal het paradijs binnengaan. De oude vrouw ging huilend weg, en daarop zei de Profeet: Zeg tegen haar dat ze het paradijs niet als een oude vrouw zal binnengaan, want Allah zegt: Waarlijk hebben Wij hen tot een (nieuwe) schepping geschapen, en hebben Wij hen maagden gemaakt.”²²

Hun wederopstanding als “maagden” is slechts een geestelijke voorstelling van de zuiverheid waarmee ze hun levens leidden op deze wereld. Er is geen sprake van seksuele betrekkingen in het volgende leven, omdat dat leven geen fysiek leven is dat zulke betrekkingen vereist. De betekenis van “van gelijke leeftijd” in de bovenstaande passage kan ook zijn dat zij in hun goede eigenschappen gelijk zijn aan de gelovige mannen.

Wij willen hier opmerken dat de term “maagd” in de Bijbel in symbolische zin wordt gebruikt. Het volk van Israël wordt op vele plaatsen een “maagd” genoemd (bijvoorbeeld, Jeremia, hoofdstuk 31, Amos, hoofdstuk 5). Het Evangelie van Matteüs bevat de parabel van de wijze en de dwaze maagden, die Jezus als volgt begint te verhalen: “Alsdan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan tien maagden” (hoofdstuk 25, v. 1). Uiteraard worden er hier geen maagdelijke meisjes voor het genot van mannen bedoeld.

²² Sjama'il Tirmidhi, hoofdstuk 35: 'Het maken van grappen door de Boodschapper van Allah', verslag 230.

7. De boosheid van moslims

De islam spoort aan om boosheid te beheersen

Recentelijk is het onderwerp “de boosheid” van moslims over de onrechtvaardigheden die medemoslims elders op de wereld ondergaan zeer op de voorgrond getreden in het nieuws en in discussies. Men zegt dat deze boosheid extremistische groepen aanmoedigt om hun woede en frustratie af te reageren door buitensporig geweld zonder enige schroom voor het nemen van levens van onschuldige mensen. Als het inderdaad boosheid is die deze daden aanwakkert, dan is het voor een moslim een zeer belangrijke zaak om uit te zoeken wat de leerstellingen van de Heilige Koran en de Heilige Profeet Mohammed zijn over hoe men zich moet gedragen wanneer men boos is. In de Heilige Koran wordt de gelovigen het volgende voorgeschreven:

“En haast jullie naar vergeving van jullie Heer en een Tuin, zo groot als de hemelen en de aarde; het is bereid voor degenen die aan hun plicht voldoen, degenen die uitgeven in voorspoed en in tegenspoed en *degenen die (hun) boosheid bedwingen en mensen vergeven*. En Allah heeft degenen die goeddoen (aan anderen) lief.”
– 3:133-134

De woorden die vertaald zijn als “degenen die (hun) boosheid bedwingen en mensen vergeven” (*al-kāzimīna-l-ghaiiz wa-l-āfīna ‘ani-n-nās*) betekenen letterlijk: “onderdrukkers van boosheid en vergevers van mensen”, en het woord dat hier voor “mensen” is gebruikt, betekent de mensheid in het algemeen. Zo is het dus hoe moslims naar buiten moeten treden op de wereld, als *mensen die hun boosheid onderdrukken en die de*

mensheid vergeven. Omdat het begin van deze passage de moslims zegt om zich te haasten om vergiffenis van God te zoeken, duiden deze woorden erop dat we, om die vergiffenis te verkrijgen, onze woede tegen anderen moeten onderdrukken, hen moeten vergeven en in feit goed moeten doen tegenover hen. Hebben we geen dingen gedaan die God boos maakt, en willen we dan dat Hij Zijn boosheid aan ons toont? Zoniet, dan moeten we op gelijke wijze onze boosheid bedwingen tegenover degenen die ons onrecht hebben aangedaan.

Deze passage leert ons drie gradaties van reageren op degenen die ons onrecht hebben aangedaan, en we dienen op te klimmen naar het niveau dat onder de omstandigheden het meest effectief is. Het minimale wat van ons wordt verlangd, is dat we onze boosheid bedwingen, en dit is het minimale wat we moeten doen. Elke reactie die op boosheid is gebaseerd, zal altijd leiden tot buitensporigheid en onrechtvaardigheid, en zal zelfs schadelijk zijn voor de gekwetste partij. Daarom moet onze reactie *beperkt* zijn tot proportioneel en rationeel handelen. Afgezien van het onderdrukken van boosheid kunnen we degenen die ons onrecht aandoen vergeven in plaats van hen te willen straffen, indien dat ervoor zou zorgen dat ze hun onrechtvaardigheden inzien en hun handelwijze verbeteren. Tenslotte kunnen we zelfs nog verder gaan en kwaad met goed vergelden, wederom als dat hen van hun wangedrag zou afbrengen.

Volgens deze passage *is de weg die naar de hemel leidt alleen door het onderdrukken van uw boosheid en het vergeven van andere mensen*.

Op een andere plaats zegt de Koran, terwijl die de goede eigenschappen beschrijft waarnaar de gelovigen zouden moeten streven, het volgende:

“... en, altijd wanneer zij boos zijn, vergeven zij. ...
En degenen die zichzelf verdedigen, wanneer zij wor-

den gekweld door een groot onrecht. En de vergelding voor kwaad is een straf daaraan gelijk; maar wie vergeeft en zich betert, zijn beloning ligt bij Allah. ... En wie geduld toont en vergeeft — dat is waarlijk een zaak van grote vastberadenheid.” – 42: 37-43

Dit leert ook dat er absoluut geen represaille bestaat die gevoed wordt door boosheid, zelfs als er sprake is van “een groot onrecht”. Het uiterste wat met kan doen kan slechts “gelijk” aan of in verhouding tot het kwaad zijn, maar vergiffenis wordt hier driemaal aanbevolen, ook als middel tegen boosheid. Het woord dat hier vertaald is als “betert” in de zinsnede “wie vergeeft en zich betert” wordt in verschillende koranvertalingen vertaald als “verzoening teweegbrengt”, “zaken rechtzet”, “vrede sticht” of “zich verzoent”.

Rechtvaardigheid boven haat

De Koran schrijft de moslims het volgende voor:

“En laat niet de haat voor een volk — omdat zij jullie verhinderden de Heilige Moskee te bezoeken — jullie aansporen tot overtredingen.” – 5:2

“O jullie die geloven, wees oprecht voor Allah, getuig op rechtvaardige wijze; en laat de haat voor een volk jullie niet aansporen onbillijk te handelen. Wees rechtvaardig; dat staat nader tot de vervulling van jullie plicht. En voldoe jullie plicht aan Allah. Waarlijk is Allah Zich Bewust van wat jullie doen.” – 5:8

Er kunnen begrijpelijke redenen zijn waarom iemand haat en boosheid tegenover een ander volk koestert, maar deze verzen leren moslims ondubbelzinnig dat zulke gevoelens hen niet moeten provoceren om buitensporige daden te begaan of morele en wettelijke grenzen te overschrijden. Ze moeten zich niet alleen onthouden van repercussies uit haat tegen een ander

volk, maar bovenal moeten ze zich er strikt aan houden om hen met gelijkheid en rechtvaardigheid te behandelen. Dit wordt hier benadrukt als een deel van de basisplichten van een moslim tegenover God, voor Wie onze handelingen niet verborgen kunnen worden.

De Hadīth over boosheid

Er bestaan verschillende uitspraken van de Heilige Profeet Mohammed die opgetekend staan in alle toonaangevende boeken van de Hadīth, die mensen met klem waarschuwen niet uit boosheid te handelen. Bijvoorbeeld:

1. “Een man zei tegen de Profeet: ‘Ik vraag u om raad.’ De Profeet zei: ‘Word niet boos of woedend.’ De man vroeg herhaaldelijk (hetzelfde) en de Profeet zei telkens: ‘Word niet boos of woedend.’”²³
2. “Een rechter mag niet oordelen tussen twee personen wanneer hij in een boze stemming is.”²⁴
3. “Een sterk persoon is niet hij die goed kan worstelen, maar een sterk persoon is hij die zichzelf kan beheersen wanneer hij razend is.”²⁵
4. “Boosheid is van Satan afkomstig, en Satan is uit vuur geschapen. Alleen water kan vuur doven, dus wanneer iemand van jullie boos is, dan moet hij de rituele wasing verrichten.”²⁶

²³ Boechari, boek: ‘Goede manieren’. In de Muhsin Khan-vertaling 8:73:137.

²⁴ Boechari, boek: ‘Oordelen’. In de Muhsin Khan-vertaling 9:89:272.

²⁵ Sahih Moeslim, *Kitab-oel-Birr*; in A.H. Siddiqui’s vertaling boek 32, hoofdstuk 28, nummer 6313.

²⁶ Misjkat-oel-Masabih, boek: ‘Goede manieren’, hoofdstuk Boosheid en Trots, opgetekend uit Aboe Dawoed.

5. “Hij die zijn boosheid inhoudt, Allah zal Zijn straf van hem weghouden op de Dag des Oordeels.”²⁷

Een van zijn uitspraken in dit verband, die specifiek op oorlog betrekking heeft, luidt als volgt:

“Een man kwam bij de Profeet en vroeg: ‘O Boodschapper van Allah, welke manier van strijden is op de weg van Allah? Want sommigen van ons strijden omdat ze tot woede zijn gebracht en boos zijn, en anderen vanwege hun trots en hooghartigheid.’ De Profeet ... zei: ‘Hij die strijdt zodat het woord van Allah de overhand krijgt, strijdt op de weg van Allah.’”²⁸

Strijden uit boosheid is dus niet strijden op de weg van Allah. Merk op dat de enige manier van strijd die in de islam is toegestaan het strijden uit zelfverdediging is. Strijden “zodat het woord van Allah de overhand krijgt” betekent daarom strijden om een vijand te verdrijven die het agressieve doel heeft om de islam en de moslims te vernietigen, en strijden om de zaak van de islam de overhand te laten krijgen over hun doelstellingen.

²⁷ Misjkat-oel-Masabih, boek: ‘Goede manieren’, hoofdstuk Boosheid en Trots, uit Baihaqi.

²⁸ Boechari, boek: ‘De Kennis’. In de Muhsin Khan-vertaling 1:3:125.

8. De Bijbel en oorlog

In de vorige paragrafen zijn leerstellingen van de islam uitgelegd om verschillende bezwaren te weerleggen en om veel voorkomende verkeerde voorstellingen en verdraaiingen te corrigeren. Hier verwijzen we naar bepaalde passages over oorlog uit de Bijbel, die de Westerse critici van de islam zich zouden moeten aantrekken, omdat de meesten van hen die als hun religieus geschrift beschouwen. Zelfs degenen die het niet als hun autoriteit aanvaarden, moeten toch toegeven dat het een belangrijke positie inneemt in de joods-christelijke Westerse beschaving, wellicht ongeëvenaard door enig ander boek.

God van oorlog in de Bijbel

Mozes en het Israëlitische volk zongen:²⁹

“Ik wil de HERE zingen, want Hij is hoog verheven (NKJ: *He has triumphed gloriously*). ... *De HERE is een krijgsheld* (NKJ: *a man of war*); HERE is zijn naam.” – Exodus, 15:1, 3

Het lijkt erop dat oorlogzuchtigheid een hoofdeigenschap is van God, die vlak achter Zijn naam wordt genoemd. Als dit soort woorden die God beschrijven als een “krijgsheld” in de

²⁹ Alle aanhalingen uit de Bijbel die in de oorspronkelijke Engelse versie van dit boek voorkomen, zijn uit de New King James Versie, Copyright ©1982 Thomas Nelson, Inc. De hier opgenomen aanhalingen zijn uit de NBG-vertaling, Copyright ©1951 Nederlandse Bijbelgenootschap. Waar wij het nodig achtten hebben wij in de aanhaling tussen rechte haken ook de gebruikte Engelse woorden uit de New King James Versie gegeven. Deze aanduidingen worden voorafgegaan door “NKJ”. Cursiveringen in de aangehaalde verzen uit de Bijbel zijn van ons. (*Vert.*)

Koran zouden voorkomen, dan zouden onze critici die keer op keer hebben herhaald.

Er wordt beloofd en meerdere keren gezegd dat God Zelf een oorlog strijdt voor de volgelingen van de Bijbel:

“Gij zult voor hen niet vrezen, want de HERE, uw God, is het, die voor u strijdt.” – Deut., 3:22

“Hoor, Israë! Gij staat thans vlak voor de strijd tegen uw vijanden; laat uw hart niet week worden, vreest niet, wordt niet angstig en siddert niet voor hen, want de HERE, uw God, is het, die met u gaat om voor u te strijden tegen uw vijanden, ten einde u de overwinning te geven.” – Deut., 20:3-4

“Eén van u vervolgde duizend, want de HERE, uw God, zelf streed voor u, zoals Hij u beloofd heeft.” – Jozua, 23:10

Oorlogswet in de Bijbel

De Israëlieten werden als volgt door God bevolen om met een overwonnen vijand om te gaan:

“Wanneer gij een stad nadert om daartegen te strijden, dan zult gij ze vrede aanbieden. Als zij u dan een vredelievend antwoord geeft en de poort voor u opent, dan zal de gehele bevolking, die zich daar bevindt, u tot herendienst verplicht zijn en u dienen. Maar als zij geen vrede met u sluit, doch de strijd met u aanbindt, dan zult gij ze belegeren. En de HERE, uw God, zal ze in uw macht geven *en gij zult al haar mannelijke inwoners slaan met de scherpte des zwaards*. Alleen de vrouwen, de kinderen, het vee en alles wat zich in de stad bevindt, *de gehele buit, moogt gij voor u zelf roven*, en deze op uw vijanden behaalde buit, die de

HERE, uw God, u geeft, moogt gij u ten nutte maken. Zo zult gij doen met alle steden, die op zeer verre afstand van u liggen, die niet behoren tot de steden van deze volken. Maar uit de steden van déze volken die de HERE, uw God, u ten erfdeel zal geven, *zult gij niets wat adem heeft, in leven laten, maar gij zult ze volledig met de ban slaan* (NKJ: *utterly destroy them*), de Hethieten, de Amoriëten, de Kanaänieten, de Perizzieten, de Chiwviëten, en de Jebusieten, zoals de HERE, uw God, u geboden heeft ...” – Deut., 20:10–17

Wanneer dus steden “op zeer verre afstand van u liggen” zich niet overgeven, maar strijden, dan moet na hun nederlaag al hun mannen geëxecuteerd worden en moeten hun vrouwen en kinderen tot slaven worden gemaakt. Echter, in het geval van steden “die de HERE, uw God, u ten erfdeel zal geven” is de straf zelfs meedogenlozer en moet alles “wat adem heeft” gedood worden.

Voorbeelden van oorlogsvoering uit de Bijbel

De oorlog van de Israëliëten tegen de Midjanieten wordt als volgt beschreven:

“Toen sprak Mozes tot het volk: Laat een aantal mannen van u zich ten strijde toerusten, dat zij zich tegen Midjan keren om de wraak des HEREN aan Midjan te voltrekken. ... En zij trokken ten strijde tegen Midjan, zoals de HERE Mozes geboden had, *en doodden allen die van het mannelijk geslacht waren*. ... En de Israëliëten namen de vrouwen van Midjan gevangen en hun kinderen; en al hun vee, al hun have en hun gehele vermogen maakten zij buit; al hun steden, waar zij woonden, en al hun tentenkampen verbrandden zij met vuur. Daarna namen zij de gehele buit en de gehele roof aan mensen en dieren.” – Numeri, 31:3, 7, 9-11

Maar toen ze terugkeerden met de gevangenen en de buit, was Mozes er boos over dat ze de vrouwen en kinderen in leven hadden gelaten:

“En Mozes zeide tot hen: Hebt gij allen die van het vrouwelijk geslacht zijn, laten leven? ... *Nu dan, doodt al wat onder de jeugdigen van het mannelijk geslacht is; en ook alle vrouwen die gemeenschap met een man hebben gehad, zult gij doden.* Maar alle jeugdigen onder de vrouwen, die geen gemeenschap met een man hebben gehad, zult gij voor u laten leven.” – Numeri, 31:15, 17-18

Het boek Jozua heeft verschillende gevallen opgetekend waarin het Israëlitische leger, onder aanvoering van deze grote generaal, alle bewoners van verschillende steden doodden nadat ze gevangen waren genomen. Na het bekende omvallen van de muren van Jericho, ondernam het leger van Jozua de volgende actie:

“Toen sloegen zij alles wat in de stad was, met de ban [NKJ: *utterly destroyed*], zowel man als vrouw, zowel jong als oud, tot runderen, schapen en ezels toe, met de scherpte des zwaards.” – Jozua, 6:21

En toen ze vervolgens van Jericho naar Ai optrokken:

“Zodra Israël gereed was met alle inwoners van Ai te doden in het veld, in de woestijn, waar zij hen vervolgd hadden, en deze allen tot de laatste man door de scherpte des zwaards gevallen waren [NKJ vermeldt hier ook: *until they were consumed*], keerde geheel Israël terug naar Ai en sloeg het met de scherpte des zwaards. Allen die op die dag vielen, zo mannen als vrouwen, waren twaalfduizend, al de burgers van Ai. En Jozua trok zijn hand, waarmee hij de spies uitgestrekt hield, niet in, voordat hij alle inwoners van Ai

met de ban geslagen had [NKJ: *utterly destroyed*]. Alleen van het vee en de buit der stad hebben de Israëlieten zich meester gemaakt naar het woord des HEREN, dat Hij Jozua geboden had. Jozua verbrandde Ai en maakte het tot een puinhoop voor altijd, een woestenij tot op de huidige dag.” – Jozua, 8:24–28

De verzen 28 tot 39 van Jozua hoofdstuk 10 sommen de inname van zeven steden op, de een na de ander, door Jozua en bij elke gelegenheid worden woorden als de volgende gebruikt om hun lot te beschrijven: “hij trof het en alle levende wezens, die daarin waren, met de ban [NKJ: *utterly destroyed*], hij liet niemand ontkomen” (v. 28) en “alle levende wezens, die daarin waren, sloegen zij met de ban [NKJ: *utterly destroyed*], men liet niemand ontkomen” (v. 39). Afsluitend wordt er gezegd

“... hij liet niemand ontkomen, maar hij sloeg al wat adem had met de ban [NKJ: *utterly destroyed*], zoals de HERE, de God van Israël, geboden had. – Jozua, 10:40

In hoofdstuk 11 van Jozua staat er over weer andere steden geschreven:

“De gehele buit uit deze steden, benevens het vee, hebben de Israëlieten buitgemaakt; alle mensen echter hebben zij geslagen met de scherpste des zwaards, tot dat zij hen verdelgd hadden; zij lieten niets overblijven wat adem had. 15 Zoals de HERE zijn knecht Mozes geboden had, zo had Mozes Jozua geboden en daarnaar heeft Jozua gehandeld: hij heeft niets nagelaten van al wat de HERE aan Mozes geboden had.” – Jozua, 11:14–15

Er wordt gezegd dat al deze slachtingen op gebod van de Heer plaatsvonden.

Toen de profeet Samuël Saul aanstelde als Koning van Israël, zei hij tegen hem:

“Mij heeft de HERE gezonden om u tot koning te zalven over zijn volk, over Israël; nu dan, luister naar de woorden des HEREN. ... Ga nu heen, versla Amalek, slaat al wat hij bezit met de ban [NKJ: *utterly destroyed*] en spaar hem niet. Dood man en vrouw, kind en zuigeling, rund en schaap, kameel en ezel.” – 1 Samuël, 15:1, 3

Over de grote koning David staat opgetekend:

“Telkens wanneer David dat land overviel, liet hij man noch vrouw in leven; hij roofde kleinvee, runderen, ezels, kamelen en klederen en kwam dan weer bij Akis terug.” – 1 Samuël, 27:9

Uitspraken van Jezus over vrede

Het is verbazingwekkend, Jezus zei namelijk het volgende:

“Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.” – Matteüs, 10:34

“Ik ben gekomen om op aarde een vuur te ontsteken, en wat zou ik graag willen dat het al brandde! Ik moet een doop ondergaan, en ik word hevig gekweld zolang die niet volbracht is. Denken jullie dat ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde? Geenszins, zeg ik jullie, ik kom verdeeldheid brengen.” – Lukas 12:49, 51

Deze uitspraken kunnen zonder twijfel op een andere manier uitgelegd worden, in plaats van als een oorlogsdreigement. Maar als zulke woorden in de Koran zouden voorkomen, dan

zouden de critici van de islam ze hoogst waarschijnlijk aangegrepen hebben als bewijs voor oorlogzuchtige leringen.

Het verhaal van Simson en overeenkomsten met 9/11

Het doel van deze paragraaf is niet om de Bijbel, het geschrift van de joodse en christelijke godsdiensten, aan te vallen of verkeerd voor te stellen. Onze bedoeling is om de Westerse critici van de islam te laten nadenken over hun eigen religieuze tradities wanneer ze stof zoeken om de islam als een godsdienst van oorlog en geweld te portretteren.

Het verhaal van Simson, de Israëlitische held die enorme kracht bezat, dat in de Bijbel in het boek Richteren (hoofdstukken 13 t/m 16) voorkomt is welbekend, vooral vanwege de geprezen Hollywood film *Samson and Delilah* uit 1949. Volgens de Bijbel verrichtte Simson zijn verschillende verbazingwekkende krachtprestaties tegen de Filistijnen, de vijanden van de Israëlieten, nadat “de Geest des HEREN hem aangreep”³⁰. Dat wil zeggen, hij handelde met de steun en inspiratie van God. Uiteindelijk werd hij door de Filistijnen gevangen genomen, die hem blind maakten en opsloten, en hem voor amusement gebruikten in openbare optredens. De laatste handeling in het verhaal van Simson wordt als volgt beschreven:

“Daarop kwamen de stadsvorsten der Filistijnen bijeen om een groot offerfeest te vieren voor hun god Dagon en om vrolijk te zijn; ... En zij lieten Simson uit de gevangenis halen en hij vermaakte hen; men gaf hem een plaats tussen de zuilen. Toen zeide Simson tot de jongen die hem bij de hand hield: Laat mij los en laat mij de pilaren tasten, waarop het gebouw rust, om daartegen te kunnen leunen. Het gebouw nu was vol mannen en vrouwen; alle stadsvorsten der Filistijnen waren daar, en op het dak bevonden zich ongeveer

³⁰ Richteren, 14:6, 19; 15:14.

drieduizend mannen en vrouwen, die naar het spel van Simson keken. En Simson riep tot de HERE en zeide: Here HERE, gedenk toch mijner en maak mij nog slechts ditmaal sterk, o God, opdat ik mij met één wraak voor mijn beide ogen op de Filistijnen wreke. Daarop greep Simson de beide middelste zuilen, waarop het gebouw rustte, met zijn rechterhand tegen de ene steunende en met zijn linkerhand tegen de andere. En Simson zeide: Dat ik met de Filistijnen sterve. Toen boog hij zich met kracht, en het gebouw stortte in boven de stadsvorsten en boven al het volk, dat daarin was. De doden die hij in zijn sterven gedood heeft, waren talrijker dan die hij in zijn leven gedood had. – Richteren, 16:23, 25–30

Dit voorval vertoont overeenkomsten met de zelfmoordaanlagen van vandaag de dag, en het meest opmerkelijk met de gruweldaad van 11 september 2001 in New York. In een vooraf geplande daad haalde Samson een hoog gebouw naar beneden, met de bedoeling het publiek dat zich daarin en daar omheen had verzameld, te verpletteren en zo te doden, wetende dat hij door deze actie zichzelf, samen met hen, zou doden. Hij voerde het in de naam van God uit en geloofde dat God hem de kracht gaf om het te doen. Zelfs het aantal doden, dat “ongeveer drieduizend” was, komt overeen met het aantal dat in 9/11 werd gedood, en in termen van de veel kleinere bevolkingsaantallen in die dagen, vormde de actie van Simson in feite een veel grotere moorddadige handeling.

Wanneer een dergelijke actie door bepaalde misleide moslims gepleegd zou zijn, en ook tegen de plaats van aanbidding van een andere godsdienst, dan zou dat zeer terecht veroordeeld worden. Het zou onislamitisch en onmenselijk zijn. Aan de andere kant is Simson een held uit de Bijbel, een “richter” of “rechter” uit het boek Richteren, voor wiens verhaal miljoenen in het Westen die de Oscarwinnende film over zijn heldendaden hebben gezien sympathie voelen.

9. Het samenleven van moslims met anderen

De leer van de islam geeft aan moslims een drievoudige basis – namelijk een filosofische, een wettelijke en een morele – om vreedzaam met niet-moslims samen te leven, of het nu individuele moslims en moslimgemeenschappen zijn die in niet-moslim landen wonen, of moslimstaten die in de wereldgemeenschap van landen bestaan.

Filosofische basis

Uit filosofisch of ideologisch oogpunt, verklaart de Koran direct aan het begin, in hoofdstuk 1, vers 1, dat Allah de “Heer der werelden” is. Het woord voor “Heer”, *Rabb*, betekent iemand die in alle behoeften voorziet voor uw groei en ontwikkeling. Allah is niet de Heer van één volk, ras of godsdienst. Hij heeft in de middelen voor stoffelijk onderhoud en ontwikkeling voor iedereen voorzien, ongeacht welk volk of godsdienst. Evenzo deed Hij, volgens de islam, Zijn boodschappers met leiding opstaan onder alle volkeren. Hij is net zo goed de Heer van een niet-moslim, of zelfs van een vijand van de moslims, als dat Hij de Heer is van een moslim.

Evenzo is het laatste korte hoofdstuk van de Koran bestaande uit zes verzen ook een gebed dat als volgt begint:

“Zeg: Ik zoek toevlucht bij de Heer van de mensen, de Koning van de mensen, de God van de mensen.” – 114:1-3

Bovendien richt de Koran zich rechtstreeks tot de mensheid en zegt tegen hen dat God het mensdom als één volk schiep, van één bron afkomstig, om in één huis te leven met dezelfde vloer

onder hun voeten, nl. de aarde, onder dezelfde hemel. Hij zegt:

“O mensen, dien jullie Heer, Die jullie schiep en degenen vóór jullie, opdat jullie je kunnen hoeden voor het kwaad. Die de aarde tot een rustplaats voor jullie maakte, en de hemel een constructie, en regen uit de wolken naar beneden stuurt en daarmee de vruchten voor jullie onderhoud voortbrengt.” – 2:21-22

Alle mensen zijn op gelijke wijze Gods schepselen, en zo ook hun voorouders, en ze delen dezelfde leefruimte, atmosfeer en hulpbronnen om te leven. Hun dienstbetoon is voor deze Schepper, en niet van het ene volk voor het andere. Een ander vers dat zich ook richt tot de hele mensheid en niet alleen degenen die in de islam geloven, luidt als volgt:

“O mensen, voldoe jullie plicht aan jullie Heer, Die jullie schiep uit een enkel wezen en Die zijn partner schiep uit dezelfde (soort), en vanuit deze twee vele mannen en vrouwen verspreidde. En voldoe jullie plicht aan Allah, in Wiens naam jullie bij elkaar (je recht) opeisen, en (aan) de banden van verwantschap.”
– 4:1

Er wordt hier niet per sé gewezen op de schepping uit één oorspronkelijk menselijk paar, Adam en Eva. Het betekent dat alle mannen en vrouwen van één bron afkomstig zijn, en dat het vanuit een mannelijk en vrouwelijk paar is dat het menselijk ras zich verspreidt. De afsluitende woorden benadrukken de plicht *tegenover de banden van verwantschap*, en deze zijn niet alleen de banden tegenover iemands familie, stam of natie, maar strekt zich duidelijk uit tot de hele mensheid, aangezien dit vers tegen ons zegt dat de gehele mensheid van dezelfde bron afkomstig is.

Dat de mensheid één natie of *oemma* is, wordt duidelijk gezegd:

“De mensheid vormt één enkele natie (*oemma*). Dus deed Allah profeten opstaan als bringers van goed nieuws en als waarschuwers, en Hij openbaarde met hen het Boek met waarheid, opdat het een oordeel zou vellen tussen mensen over hetgeen waarin zij verschillen.” – 2:213

“En (alle) mensen vormen slechts één natie, en dan verschillen zij van mening.” – 10:19

Het is één natie waarvan de leden het met elkaar oneens kunnen zijn en onderling van mening kunnen verschillen. Maar die verschillen van standpunt kunnen ook ten goede worden aangewend:

“... voor ieder van jullie hebben Wij een wet en een weg aangewezen. En als het Allah had behaagd, had Hij jullie tot één volk gemaakt, maar Hij wenst jullie te beproeven met wat Hij jullie heeft gegeven. Dus wedijver met elkaar om rechtschapen daden. Tot Allah zullen jullie allen wederkeren, dus Hij zal jullie duidelijk maken waarin jullie verschilden.” – 5:48

Hier wordt geleerd dat aangezien alle godsdiensten het doen van het goede prediken, hun volgelingen elkaar dienen proberen te overtreffen in vrome daden. De verschillen tussen ons wat betreft doctrine zullen altijd blijven bestaan zolang we op aarde zijn, en pas na de dood zullen we erachter komen wie gelijk had en wie ongelijk. Er hoeven geen twisten te zijn tussen godsdiensten. Moslims moeten tegen anderen zeggen:

“Allah is onze Heer en jullie Heer. Voor ons zijn onze daden en voor jullie zijn jullie daden. Er is geen geschil tussen ons en jullie. Allah zal ons samenbrengen, en tot Hem is de uiteindelijke komst.” – 42:15

De menselijke natuur is gelijk en onveranderlijk, zoals de Koran zegt:

“... de natuur die door Allah is gemaakt in welke Hij de mens heeft geschapen. Allah’s schepping is niet te veranderen.” – 30:30

De natuurlijke verschillen tussen volkeren en naties bepalen niet hun superioriteit of inferioriteit van de een tegenover de ander, maar zijn verschijnselen die bestudeerd moeten worden om de kennis en het begrip van de mens te vergroten.

“En een van Zijn tekenen is de schepping van de hemelen en de aarde en de verscheidenheid van jullie talen en kleuren. Waarlijk schuilen hierin tekenen voor de geleerden.” – 30:22

“O mensheid, waarlijk hebben Wij jullie geschapen uit een man en een vrouw, en jullie gemaakt tot stammen en families, opdat jullie elkaar zullen kennen. Waarlijk is voor Allah de meest edelmoedige de meest plichtsgetrouwe onder jullie. Waarlijk is Allah Wetend, Bewust.” – 49:13

De leerstellingen van de Koran dat Allah de Heer van de hele mensheid is, dat de mensheid één natie vormt, dat er onder alle volkeren boodschappers van God werden opgewekt, en dat moslims in al deze boodschappers moeten geloven net zoals ze in de Profeet Mohammed geloven, verschaffen dan ook de filosofische en ideologische basis voor moslims om in vrede en harmonie met anderen te leven.

We kunnen de praktische invloed van deze leringen illustreren door te wijzen op enkele voorvallen uit het leven van de Heilige Profeet Mohammed.

“Er kwam een begrafenisstoet langs ons voorbij en de Profeet stond op en wij stonden ook op. We zeiden, Boodschapper van Allah, dit is de begrafenisstoet van een jood. Hij zei, wanneer jullie een begrafenisstoet zien, dan moeten jullie opstaan.”

“Sahl bin Hoenaif en Qais bin Sad zaten in de stad Al-Qadisijja. Er kwam een begrafenisstoet langs hen voorbij en ze stonden op. Er werd tegen hen gezegd dat de begrafenisstoet voor een bewoner van dat land was, een ongelovige die onder moslimregering leefde. Ze zeiden: Er kwam een begrafenisstoet langs de Profeet voorbij en hij stond op. Toen er tegen hem werd gezegd dat het de lijkst van een jood was, zei hij: ‘Is het dan geen menselijke ziel?’”³¹

Nog een voorbeeld, de Profeet Mohammed had een joodse vrouw met de naam Safijja en eens noemde een van zijn Arabische vrouwen, Hafsa, haar denigrerend “dochter van een jood”. Toen de Profeet hiervan hoorde, zei hij tegen Safijja dat ze het volgende als antwoord had moeten geven:

“Hoe kunt u beter zijn dan ik, terwijl mijn man Mohammed, mijn vader Aäron, en mijn oom Mozes.”³²

De Heilige Profeet gaf Hafsa vervolgens een berisping en zei tegen haar: “Vrees God”. Hafsa was de dochter van de zeer vooraanstaande persoon Oemar, de tweede belangrijkste volgeling van de Profeet, en zij behoorde tot dezelfde stam als de Heilige Profeet. Maar de Profeet geeft hier aan dat terwijl Hafsa aan één profeet gerelateerd was, Safijja niet alleen zijn

³¹ Boechari, boek: ‘Begravenissen’, hoofdstuk 50. In de Muhsin Khan-vertaling 2:23:398 en 399.

³² Tirmidhi, Hoofdstukken: *Manaqib*, hoofdstuk ‘Deugden van de vrouwen van de Profeet’.

vrouw was, maar had ze daarnaast de profeet Aäron als vader en de profeet Mozes als oom van vaderszijde vanwege haar joodse afkomst. Volgens het moslimgeloof was ze aan tenminste drie profeten verbonden. Dit was het weerwoord dat ze volgens de Heilige Profeet had moeten geven aan die trotse Arabieren die haar typeerden als een dochter van een jood en die over zichzelf opschiepen dat ze familie van de Profeet zelf waren.

Wettelijke basis

De basis binnen de wet van de islam volgens welke moslims in vrede en harmonie met anderen kunnen leven, wordt door het volgende simpele maar belangrijke voorschrift gegeven:

“O jullie die geloven, vervul de verplichtingen.” – 5:1

Het woord dat vertaald is als “verplichtingen” (mv. *‘oeqoed*, ev. *‘aqd*) omvat alle overeenkomsten, contracten, afspraken, verdragen etc. Moslims die in niet-moslim landen leven, waar ze vrij zijn om hun gebeden te verrichten, naar de moskee te gaan en zichzelf moslim te noemen, verkeren onder een verbond met het wettelijke gezag om de wetten van het land te eerbiedigen.

Het nakomen van alle soorten van verplichten die men is aangegaan, wordt in de Koran als een basiseigenschap van moslims beschouwd, net zo fundamenteel als het geloof in God en de gebedsplicht. Onder de hoofdeigenschappen van moslims hoort het volgende:

“En degenen die zich houden aan wat hen is toevertrouwd en hun overeenkomst, en degenen die over hun gebeden waken.” – 23:8-9

“Rechtschapen is degene die gelooft in Allah ... en de uitvoerders van hun belofte wanneer zij een belofte doen” – 2:177

Ze zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor hun overeenkomsten:

“En vervul de belofte; waarlijk zal er navraag worden gedaan naar (de vervulling van) de belofte.” – 17:34

Wanneer moslims regeringszaken toevertrouwen aan personen die over hen zullen regeren, met ander woorden door een of andere vorm van verkiezingen, of het nu in een moslimland is of in een niet-moslimland, dan zijn de instructies van de Koran wat dit betreft als volgt:

“Allah verplicht jullie zeker om verantwoordelijkheden (dat wil zeggen de posities van verantwoordelijkheid) over te dragen aan degenen die ze waardig zijn, en dat wanneer jullie rechtspreken tussen mensen, jullie rechtvaardig rechtspreken.” – 4:58

Waardigheid en geschiktheid om verantwoordelijke posities te bekleden, moeten het criterium zijn bij het nemen van de beslissing over wie tot gezagsdrager te kiezen. De gezagsdragers moeten mensen zijn die rechtvaardig kunnen oordelen tussen *alle* mensen, en als moslims zich in deze gezagspositie bevinden, dan moeten zij ook met rechtvaardigheid tussen iedereen oordelen.

Seculiere of niet-moslim regering

Hoofdstuk 12 van de Heilige Koran, getiteld *Jozef*, is bijna helemaal gewijd aan het verhaal van deze bekende profeet van de Bijbel. Men accepteert dat de geschiedenissen van de vroegere profeten die in de Koran staan, bedoeld zijn als gedragsvoorbeelden voor de moslims. Jozef predikte en volgde de monotheïstische religie van zijn grootvader, Abraham, toen hij in Egypte leefde onder een Farao en een regering die die religieuze leer niet volgden. Dit komt precies overeen met een

moslim die heden ten dage in een overwegend niet-moslim land leeft.

Nadat hij een droom van de koning van Egypte had uitgelegd dat er zeven jaren van overvloed zouden zijn, gevolgd door zeven jaren van droogte, werd Jozef, op zijn eigen voorstel, door de koning als schatmeester van de staat aangesteld. Hij werd door de heersers “waardig en vertrouwd” geacht en was een “goede beheerder” van de schatkist (12:54-55). Uit het verhaal van hoofdstuk 12 blijkt dat dat koninkrijk van ongelovigen zeer hoge standaarden van recht en wet kende. Toen de broers van Jozef Egypte bezochten om tijdens de hongersnood hun aandeel graan te verkrijgen, wilde Jozef zijn broer Benjamin bij zich houden, terwijl de anderen naar hun eigen land terugkeerden. De Koran zegt echter:

“Hij kon zijn broer niet onder de wet van de koning plaatsen, tenzij het Allah behaagde.” – 12:76

De wet van dat land stond het Jozef niet toe om Benjamin in Egypte te houden. Hij legde zich dus neer bij die immigratiewet, en brak die niet, noch gebruikte hij zijn ambtspositie voor speciale behandeling. (De woorden “tenzij het Allah behaagde” wijzen op de omstandigheid dat het gebeurde dat de vermiste koninklijke maatbeker in Benjamins tas werd ontdekt en hij voor diefstal werd vastgehouden en zo in Egypte achterbleef.)

De les die in dit hoofdstuk wordt onderwezen is dat een ware moslim, juist iemand die de leer van de islam predikt, ook een trouwe dienaar van een niet-moslim staat kan zijn, die op loyale wijze bijdraagt aan haar morele en economisch welzijn, en die zich op het hoogste niveau bezighoudt met de staatsorganisatie en haar wetten strikt naleeft. Dit verhaal illustreert ook dat een niet-moslimstaat zich aan zeer prijzenswaardige standaarden van recht en wet kan houden, die een voorbeeld zijn voor moslims om na te volgen.

Morele basis

De basis die de morele leer van de islam aan moslims geeft om in vrede, harmonie en vriendschap met niet-moslims te leven, wordt duidelijk uit het volgende vers, dat de basisplichten van een moslim opsomt:

“En dien Allah en stel niets aan Hem gelijk, en wees goed voor de ouders en voor de naaste verwanten en de wezen en de behoeftigen en (jullie) verwante burenen en de vreemde burenen, en de metgezel tijdens een reis en de reiziger en degenen onder jullie zorg en beheer.” – 4:36

Dit vers omvat uitdrukkelijk de “vreemde buur” onder de personen tegenover wie we goed moeten doen, en plaatst hem in dezelfde lijst als iemands ouders, verwanten en de burenen van iemands eigen volk. De “vreemde” buur kan iemand van een ander ras, land of godsdienst zijn.” In feite zou alle hier genoemde mensen (ouders, verwanten, wezen, enz.) niet-moslims kunnen zijn, tegenover wie een moslim goed moet doen. “Goed doen” tegenover iemand is een positieve daad, die hoger staat dan iemand simpelweg geen kwaad berokkenen.

Hier staan onder de personen tegenover wie een moslim goedheid moet tonen ook “de metgezel tijdens een reis en de reiziger”. Vandaar dat het ook maar enigszins kwaad doen van medepassagiers, laat staan hen doden door gebruik van explosieven of door een vliegtuig te laten neerstorten, *lijnrecht staat tegenover de ware fundamente van de islam en een duidelijke schending is van zijn basisbeginselen.*

Er bestaan verschillende uitspraken van de Heilige Profeet Mohammed die de plicht tegenover iemands buur benadrukken:

“(De engel) Gabriël bleef me aansporen tot het in acht nemen (van een goede behandeling) van een buur, in

zo'n mate dat ik dacht dat hij hem tot een erfgenaam (van mij) zou maken.”

“De Profeet zei: bij Allah, hij gelooft niet! Bij Allah, hij gelooft niet! Bij Allah, hij gelooft niet! Men zei: wie is dat, o Boodschapper van Allah? Hij zei: die persoon wiens buur niet veilig is voor zijn kwaad.”

“Iemand die in Allah en in de Laatste Dag gelooft, mag zijn buur geen kwaaddoen ...”

“Iemand die in Allah en in de Laatste Dag gelooft, moet zijn buur eren ...”³³

In de Hadīth-verzameling *Sahih Moeslim* staan uitspraken van de Heilige Profeet met betrekking tot de buur opgenomen in het *Boek van geloof*, dat verslagen bevat over de basisleerstellingen en -praktijken die een persoon moet aanvaarden wanneer hij een moslim wil zijn:

“De Profeet zei: niemand van jullie heeft geloof, totdat hij datgene liefheeft voor zijn broeder of voor zijn buur, wat hij voor zichzelf liefheeft.”³⁴

Net zoals in het hierboven aangehaalde vers van de Koran (4:36), wordt er hier geen onderscheid gemaakt tussen de buur van iemands eigen volk, ras of godsdienst, en een buur die tot een ander volk en godsdienst behoort.

Door zich aan deze duidelijke, nadrukkelijke leringen te houden, kunnen moslims, hetzij individueel, of als gemeenschap, of als natie, in vrede en harmonie met hun niet-moslim burens

³³ De vier verslagen die hier staan komen voor in Boechari, boek: ‘Goede manieren’, hoofdstuk 28–31. In de Muhsin Khan-vertaling 8:73:43, 45, 47, 48.

³⁴ In de A.H. Siddiqui-vertaling boek 1, hoofdstuk 18, nummers 72 en 73.

leven die op dezelfde aarde wonen. Behalve dat ze burenen zijn, zijn ze ook, in termen van het hierboven aangehaalde vers 4:36, “metgezellen tijdens een reis”, zowel tijdens de reis van de aarde in haar baan in de ruimte, als tijdens de reis van het leven.

10. Opvattingen van vooraanstaande geleerden

Men kan de vraag stellen of de hoofdlijnen die in de voorgaande pagina's naar voren zijn gebracht³⁵ alleen door enkele excentrieke moslims worden aangenomen, of dat ze bredere erkenning genieten onder moslims. Er moet hier onderscheid gemaakt worden tussen de serieuze godsdienstgeleerden van de islam, die deze godsdienst objectief en onafhankelijk bestuderen, en wat we de populistische geestelijken kunnen noemen, die de massa verstrikt willen laten houden in onwetendheid en fanatisme om ze in hun greep te houden. De geleerden van onafhankelijke gedachte hebben altijd naar dezelfde soort opvattingen geneigd die in dit boekje verwoord zijn.

We presenteren hieronder de woorden van negen vooraanstaande geleerden van de islam van deze tijd, waaronder vier bekende vertalers van de Heilige Koran in het Engels en twee niet-moslims.

1. Abdullah Yusuf Ali

Yusuf Ali's Engelse vertaling van de Koran met commentaar, voor het eerst gepubliceerd in 1934, is misschien de meest bekende Engelse vertaling. We geven hieronder citaten uit enkele van zijn voetnoten:³⁶

³⁵ Deze hoofdlijnen zijn dat de islam mensen de volledige vrijheid schenkt om welke godsdienst dan ook aan te nemen die zijn wensen, dat *djihād* geen 'heilige oorlog' betekent, en dat alleen oorlogen ter zelfverdediging en niet uit agressie toegestaan zijn in de islam.

³⁶ De hier gebruikte editie is uitgegeven door de Amana Corp., U.S.A., 1983.

“Dwang is onverenigbaar met religie: omdat (1) religie afhangt van geloof en wil, en deze zouden niets te betekenen hebben als ze door dwang teweeggebracht zouden zijn.” – noot 300 onder vers 2:256

“... mensen van geloof mogen niet ongeduldig of boos zijn als ze het tegen Ongeloof moeten opnemen, en het meest belangrijke van alles, ze moeten zich voor de verleiding hoeden om het Geloof op te dringen, dat wil zeggen het aan anderen opleggen door fysieke dwang, of door andere vormen van dwang, zoals sociale druk, of door daartoe aan te sporen door het aanbieden van rijkdom of positie, of andere bijkomende voordelen. Gedwongen geloof is geen geloof.” – noot 1480 onder vers 10:99

“Louter bruto strijden gaat tegen de hele geest van *Djihād* in, terwijl de pen van de oprechte geleerde of de stem van de prediker of de bijdragen van rijke mensen de meest waardevolle vormen van *Djihād* kunnen zijn.” – noot 1270 onder vers 9:20

“Oorlog is alleen toelaatbaar ter zelfverdediging, en binnen welomschreven grenzen. Wanneer het wordt ondernomen, dan moet het met kracht en overtuiging gebeuren, maar niet meedogenloos, doch alleen om vrede en vrijheid van de aanbedding van God te herstellen. In ieder geval mogen de strikte grenzen niet overschreden worden: vrouwen, kinderen, ouderen en zwakken mogen niet gemolesteerd worden, bomen en gewassen niet vernietigd worden, noch mag vrede geweigerd worden wanneer de vijand tot een vergelijk komt.” – noot 204 onder vers 2:190

“Algemeen gesproken kan men zeggen dat de islam de godsdienst van vrede, welwillendheid, onderling begrip en goed geloof is. Maar het zal niet instemmen met wandaden, en zijn mensen zullen hun levens inzetten ter verdediging van eer, rechtvaardigheid en de godsdienst die ze heilig achten. Hun ideaal is dat van heroïsche deugd gecombineerd met onbaat-

zuchtige zachtmoedigheid en tederheid ...” – noot 205 onder vers 2:191

“Tegelijkertijd wordt de moslims bevolen om zoveel mogelijk zelfbedwang te betrachten. Geweld is een gevaarlijk wapen. Het kan nodig zijn om het te gebruiken voor zelfverdediging of voor zelfbehoud, maar we moeten er altijd aan denken dat zelfbedwang behaaglijk is in de ogen van God. Zelfs als we strijden, dan dient dit voor een principe te gebeuren, en niet uit hartstocht.” – noot 205 onder vers 2:191

2. Muhammad Marmaduke Pickthall

Pickthall was een Engelse romanschrijver die in 1917 de islam omhelsde, lezingen en preken over de islam verzorgde, en in december 1930 een vertaling van de Koran publiceerde. Zijn vertaling behoort ook tot een van de meest bekende. Eerder in 1919 verzorgde hij een toespraak oftewel preek in Londen, die uitgegeven werd onder de titel *Tolerance*,³⁷ waarin hij het volgende stelde:

“Religieuze tolerantie behoort tot de ware essentie van de islam. De Koran beveelt daartoe, en Mohammed liet in zijn leven als Profeet en leider zien hoe zij zowel in oorlog als in vrede toegepast moet worden. Hij was degene die als eerste verkondigde, in woorden die niet voor andere uitleg vatbaar zijn, dat Allah het goede in elke geloofsovertuiging en volk beloont, niet volgens hetgeen waarin ze geloven, ... maar volgens datgene wat ze doen, de inspanningen die ze verrichten om de mensheid te helpen. Wij moslims – moge God ons vergeven! – die de heilige woorden van genade en verdraagzaamheid altijd voor ons hebben liggen, zijn in onze geschiedenis vaak in grote intolerantie vervallen. Maar laat niemand veronderstellen dat wanneer we dat doen, we het grote voorbeeld van Mohammed,

³⁷ *The Islamic Review*, maart 1919, zie blz. 90–95.

of de leringen van ons Geloof volgen. Nee, wanneer we dat doen, dan verliezen we dat voorbeeld uit het oog. Nee, wanneer we dat doen, dan verloochenen we ons geloof.

“Maakt u alstublieft nu uw gedachte los van de indruk ... dat Mohammed fanatiek of wreed was in oorlogen, of ooit in zijn leven de rol van agressor had gespeeld. Twaalf jaar lang bleef hij geduldig onder wrede vervolgingen, hoewel hij op elk moment een groep vanuit de afgodendienaren zelf op de been had kunnen brengen om hem te beschermen. Hij droeg zijn volgelingen op om weg te gaan uit Mekka en hijzelf trok zich uiteindelijk terug naar een plek waar de mensen hem goedgunstiger waren; en hij wenste vrede. Pas toen zijn vijanden met een groot leger onderweg waren met de bedoeling hem uit dat toevluchtsoord te verjagen en een einde te maken aan zijn gemeenschap, verkondigde hij aan zijn volgelingen het bevel om te strijden ... Ze hadden geprobeerd de islam te ruïneren door oorlog, moord, vervolging, verraad. En toch vergaf Mohammed hen toen hij Mekka veroverde. Nog nooit eerder was men in de wereld getuige geweest van zo'n genade. ...

“Wat betreft de joden en de christenen en iedereen die de Ene God aanbidt en uitkijkt naar de Dag des Oordeels – hoewel hun priesters en rabbi's de waarheid obscuur hebben gemaakt met ijdele waandenkbeelden, zijn ze simpelweg moslims die afgedwaald zijn. Degenen onder hen die goede werken doen en geen vervolgers zijn, worden op een lijn geplaatst met moslims. De Profeet betrachtte de hoogst volmaakte tolerantie jegens de joden en de christenen, en deze godsdiensten zijn in moslimlanden altijd toegestaan geweest. Die joden en christenen die de Profeet aanvielen of hem verraadden, werden door hem bestreden of bestraft afhankelijk van de situatie; maar dat deed geen afbreuk aan zijn tolerantie van hun geloof ... Maar de Profeet en de vroege moslims wankelden nooit in religieuze tolerantie, ook al werden ze van alle kanten aangevallen en met vernietiging bedreigd. In hun oorlogen tegen de christenen toonden ze respect voor kerken, kloosters en religieuze perso-

nen, en nooit dwongen ze het overwonnen volk ertoe van geloof te veranderen. En dit is door de eeuwen heen de wet van El Islam geweest, hoewel de moslims bij tijd en wijle daarin tekort schoten.”

3. Muhammad Asad

Muhammad Asad (1900 – 1992) die van geboorte een jood was met de naam Leopold Weiss en die in Oostenrijk opgroeide, bekeerde zich in 1926 tot de islam. Zijn Engelse vertaling van de Koran met gedetailleerde toelichting, *The Message of the Quran*, die ook welbekend is, werd in 1980 uitgegeven. Hieronder worden er passages uit zijn voetnoten gegeven:

“Op grond van het bovenstaande categorische verbod op dwang van alles wat met geloof of religie te maken heeft, zijn alle islamitische juristen, zonder enige uitzondering, van mening dat een gedwongen bekering onder alle omstandigheden van nul en generlei waarde is, en dat elke poging om een ongelovige te dwingen het geloof van de islam aan te nemen een ernstige zonde is: een oordeel dat het wijdverbreide misverstand uit de weg ruimt dat de islam de ongelovigen voor de keuze stelt van ‘bekering of het zwaard’.” – noot 249 onder vers 2:256

”Vandaar dat *djihād* ‘zich inzetten voor de zaak van God’ aanduidt in de meest ruime betekenis van het woord: dat wil zeggen, het heeft niet alleen betrekking op louter fysieke oorlogvoering, maar ook op elke rechtschapen inspanning in de morele zin; zo omschreef de Profeet bijvoorbeeld de strijd van de mens tegen zijn eigen begeerten en zwakheden als de ‘grootste *djihād*’.” – noot 122 onder vers 4:95

“Dit en de volgende verzen brengen ondubbelzinnig naar voren dat alleen zelfverdediging (in de meest ruime betekenis des woords) een oorlog toelaatbaar maakt voor moslims. ... Het defensieve karakter van een strijd ‘voor Gods zaak’ ... spreekt

bovendien voor zich uit de verwijzing naar ‘degenen die oorlog tegen jullie voeren’, en het wordt nog verder verduidelijkt in 22:39 – ‘toestemming [om te strijden] wordt gegeven aan degenen tegen wie ongerechtvaardigd oorlog wordt gevoerd’ ... Dat dit vroege, fundamentele beginsel van zelfverdediging als enige mogelijke rechtvaardiging van oorlog door de hele Koran wordt gehandhaafd, blijkt uit 60:8, alsook uit de afsluitende zin van 4:91, die beide tot een latere periode behoren dan het bovenstaande vers.” – noot 167 onder vers 2:190

“Hoewel dus aan de gelovigen bevolen wordt terug te vechten wanneer ze worden aangevallen, maken de afsluitende woorden van het bovenstaande vers duidelijk, dat ze zich tijdens de strijd moeten onthouden van elke vorm van wreedheid, waaronder het doden van non-combattanten.” – noot 172 onder vers 2:194

“In overeenstemming met het voorschrift, ‘als zij naar vrede neigen, neigt u ook daartoe’ (8:61), en ‘als zij ophouden [met strijden], zullen alle vijandelijkheden gestaakt worden’ (2:193), zijn de gelovigen verplicht vrede te sluiten met een vijand die duidelijk heeft gemaakt dat hij tot een billijke schikking wil komen; evenzo moeten ze in het bijzonder rekening houden met individuele personen onder de vijand die niet actief deelnemen aan de vijandelijkheden.” – noot 105 onder vers 4:86

4. T.B. Irving

Dr. Thomas Irving (overleden in 2002) was een academicus en auteur, oorspronkelijk uit Canada afkomstig, die de islam in de jaren 1950 aannam, en die een vertaling van de Koran heeft uitgebracht die voor het eerst in 1985 werd gepubliceerd als ‘de eerste Amerikaanse versie’. In een verhandeling over het vertalen van de Koran schrijft hij het volgende:

“Nog één punt kan vermeld worden: *djihād* of de geestelijke ‘strijd’ of ‘inspanning’ behoort niet tot de Vijf Zuilen van de islam. Juist vertaald betekent het geen ‘heilige oorlog’, behalve als extensie, maar het is tot deze betekenis verworpen in het journalistieke taalgebruik.”³⁸

5. Maulvi Chiragh Ali

In 1885 publiceerde maulvi Chiragh Ali vanuit Hyderabad Deccan, India, een omvangrijk werk in het Engels met de titel *A Critical Exposition of the Popular Jihad*, dat ongeveer 350 bladzijden beslaat. Bij het begin schrijft hij het volgende:³⁹

“Met het uitgeven van dit werk is het mijn voornaamste doel geweest om de algemene en verkeerde indruk aangaande de islam uit de gedachten van de Europese en christelijke schrijvers te verwijderen, dat Mohammed oorlogen voerde ter verovering, uitroeiing en het bekeren van de Koreish, andere Arabische stammen, de joden en de christenen; dat hij de Koran in de ene hand hield en het kromzwaard in de andere en mensen ertoe dwong in zijn missie te geloven. Ik heb in dit boek getracht aan te tonen, naar ik denk op voldoende gronden, dat de oorlogen van Mohammed noch offensief waren, noch dat hij op enigerlei wijze geweld of dwang gebruikte in geloofszaken. Alle oorlogen van Mohammed waren defensief”
– blz. *i*

Later citeert hij een Britse schrijver die de bewering doet dat “de enige gemeenschappelijke plicht die aan de Gelovigen is

³⁸ *Islamic Perspectives*, uitgegeven door de Islamic Foundation, Engeland, 1979, blz. 132.

³⁹ De hier gebruikte editie is een herdruk door Karimsons, Karachi, Pakistan, 1977. De naam van de auteur wordt in het oorspronkelijke boek gespeld als Moulavi Cherágh Ali.

opgelegd, is om de instrumenten van Gods wraak te zijn tegen degenen die niet geloven”, en schrijft in antwoord daarop:

“Mohammed voerde geen oorlog tegen de Koreish en de joden omdat ze niet in zijn missie geloofden, noch omdat hij het instrument van Gods wraak moest zijn tegen hen; integendeel, hij zei: ‘De waarheid is van uw Heer, dus laat hem die wil, geloven; en laat hem die wil een ongelovige zijn’ [18:29]. ‘Laat er geen dwang in de religie zijn’ [2:256]. ... Zelfs tijdens actieve vijandelijkheden mochten degenen die niet geloofden naar hen toekomen en de preken aanhoren, en werden ze daarna naar hun plaats van veiligheid begeleid [9:6]. – blz. 42

“... Mohammed greep alleen naar de wapens in geval van zelfbehoud. Indien hij na zijn vestiging in Medina nagelaten had zichzelf te verdedigen tegen de voortdurende aanvallen van de Koreish en hun bondgenoten, dan zouden hij en zijn volgelingen, naar alle waarschijnlijkheid, uitgeroeid zijn geweest. Ze streden zowel ter verdediging van hun levens, als voor hun morele en religieuze vrijheden.

“In deze zin kan dit treffen een godsdienstoorlog genoemd worden, omdat de vijandelijkheden op godsdienstige gronden waren begonnen. Want de Koreish vervolgden en verdreven de Moslems, omdat ze de godsdienst van hun voorvaderen, namelijk afgoderij, hadden verlaten en het geloof van de islam, de aanbidding van de Ene Ware God, hadden omarmd; maar het was nimmer een godsdienstoorlog in de zin van het agressief aanvallen van ongelovigen om hen zijn eigen godsdienst met geweld op te leggen.” – blz. 43

De auteur wijdt een Aanhangsel van 30 bladzijden aan een studie van het woord *djihād* zoals dat in de Koran wordt gebezigd, en verwijst daarin naar standaardwoordenboeken van het klassiek Arabisch en weerlegt de verkeerde vertaling van dit woord door de Westerse schrijvers als “oorlog”. Hij schrijft:

“Het is slechts een post-klassieke en technische betekenis van *Djihād* om dit woord te gebruiken in de betekenis van strijden tegen een vijand.” – blz. 164

“Alle lexicologen, commentatoren en rechtsgeleerden erkennen dat *Djihād* in het klassiek Arabisch betekent werken, ijverig streven, en dat de verandering in zijn betekenis of de technische betekenis ervan pas in de post-klassieke periode optrad, d.w.z., lang na de publicatie van de Koran.” – blz. 170

“*Djihād* betekent geen oorlog voeren. ... Ik denk dat ik duidelijk heb aangetoond door middel van een nauwkeurige vergelijking tussen vertalers en commentatoren en de oorspronkelijke passages in de Koran, dat het woord *Djahd* of *Djihād* in het klassiek Arabisch en zoals het in de Koran wordt gebruikt, geen oorlog voeren of strijden betekent, maar alleen je uiterste best doen en inspannen, werken of zwoegen. ... Ik wil niet beweren dat de Koran geen bevelen bevat om te strijden of oorlog te voeren. Er zijn vele verzen die aan de volgelingen van de Profeet opdragen om een defensieve oorlog te voeren, maar geen agressieve.” – blz. 192

6. Sir Muhammad Iqbal

Iqbal, de grote nationale held van Pakistan en wereldberoemde dichter en filosoof van de islam, verklaarde in een in het Oerdoe geschreven brief het volgende:

“De criticus heeft het verkeerd wanneer hij zegt dat ‘Iqbal een oorlog in deze progressieve tijd steunt’. Ik steun geen oorlog, noch kan enig moslim dat doen in het licht van de duidelijke grenzen die de *Şjaria* heeft gesteld. Volgens de leer van de Koran bestaan er slechts twee vormen van *djihād* of oorlog: defensieve en corrigerende. In het eerste geval, dat is, wanneer moslims worden vervolgd en uit hun huizen worden verdreven, hebben ze toestemming, maar is het geen bevel, om het zwaard op te nemen.

“Het tweede geval, waarin *djihād* verplicht is, staat in 49:9 [in de Heilige Koran]. Wanneer u deze verzen nauwkeurig leest, dan zult u begrijpen dat datgene wat Sir Samuel Hoare tijdens de bijeenkomst van de League of Nations aanduidde als een “collectieve bescherming”, de Koran ditzelfde beginsel met eenvoud en welsprekendheid heeft uitgelegd. ... Afgezien van de twee bovengenoemde soorten oorlog, ken ik geen andere oorlog. Een oorlog voeren om een drang naar gebiedsuitbreiding te bevredigen, is verboden in de islam. Volgens deze gedachtegang is het ook verboden om het zwaard te heffen voor de verspreiding van het geloof.”⁴⁰

7. Opperrechter S.A. Rahman

Dr. S.A. Rahman, een opperrechter van het Hooggerechtshof van Pakistan in de jaren 1960, schreef een boek, getiteld *Punishment of Apostasy in Islam*, dat onlangs is herdrukt. Dit werk van 140 bladzijden bevat een uitgebreide bespreking van het vraagstuk van afvalligheid zoals dat wordt behandeld door de Koran, de *Hadīth*, de klassieke en moderne vertalingen en commentaren daarvan, andere oudere en nieuwere werken over de islam, en de vroegste moslimjuristen. We halen hieronder de opmerkingen en conclusies van de auteur aan.⁴¹

“In zaken die betrekking hebben op het individuele bewustzijn, legt de Koran geen beperkingen op aan vrije keuze.” – blz. 13

“Dwang of bedreiging in geloofszaken maakt geen deel uit van de inrichting van het sociale systeem dat de Koran voor ogen staat. Er wordt op dit gebied in verschillende verzen, die het bestaan van een pluralistisch milieu erkennen, aan moslims

⁴⁰ *Iqbal Nama*, Deel I, Verzamelde Brieven van Iqbal, Lahore, 1945, blz. 203–204.

⁴¹ De hier gebruikte editie is een herdruk door Kitab Bhavan, New Delhi, India, 2006

heldere leiding gegeven in een ware humanitaire geest van tolerantie ... “ – blz. 15

“Er wordt [door de Koran] leiding verschaft voor een goed leven, maar niet ten koste van onderdrukking van menselijke waardigheid. Er worden aan het denkende individu vooruitzichten voorgehouden van een toekomstig leven, waarin de vruchten van de daden in het huidige leven geoogst moeten worden, maar de existentiële keuze wordt aan het individu zelf overgelaten. Men kan geen beloning verdienen door een handeling die aangezet is door dwang ... Als islam werkelijk islam wil zijn, dan moet die absoluut vrijwillig door een vrij persoon aanvaard worden.” – blz. 31

“Een beginsel dat scherp afsteekt in het sociaal-politieke systeem van het Boek van God, wordt belichaamd door de edele woorden: ‘Er is geen dwang in de religie’. Dit beginsel vindt bevestiging in verschillende andere verzen van de Koran, die openlijk afwijkingen van het Rechte Pad tolereren, maar ze wel afkeuren. ... De mens is vrij om te kiezen tussen waarheid en onwaarheid en de taak van de Profeet is om de boodschap over te brengen, die tot voorbeeld te stellen door zijn eigen leven en de rest aan God overlaten – hij is geen bewaker over mensen om hen te dwingen bepaalde geloofsopvattingen aan te nemen. Gewetensvrijheid is dus een waarde van het goede leven zelf en moet in het oog worden gehouden wanneer men de voorvallen en strekkingen van Hadīth-verslagen, de praktijk tijdens het Rechtgeleide Kalifaat of de meningen van de Wetgeleerden bestudeert, die niet van de letter of de geest van Gods woord mogen afwijken.” – blz. 130

“Onze studie van de relevante Koranverzen stelt vast, dat de straf voor afvalligheid uitgesteld wordt tot het Hiernamaals, op dezelfde wijze als die voor oorspronkelijk ongeloof. Er wordt in de Koran absoluut geen melding gemaakt van een wereldse straf voor afvalligheid van het geloof door een gelovige ... Hij dient echter de vrijheid te hebben om het geloof van zijn keuze

te belijden en te propageren, zolang hij zich houdt aan de grenzen van de wet en moraliteit, en om alle rechten te genieten als vreedzaam burger van de staat, evenals zijn moslim medeburgers.” – pp. 130-131

8. Dr. G.W. Leitner

Hoewel geen moslim, was Gottlieb Wilhelm Leitner (overleden in 1899) een academicus, taalkundige en geleerde van het Arabisch en de islam, die bekend staat als de man die in 1889 de moskee te Woking (in Surrey, Engeland) heeft gebouwd. In een verhandeling over *Jihād*, uitgegeven in zijn *Asiatic Quarterly Review*, in oktober 1886, heeft hij soortgelijke opvattingen geuit die hierboven al zijn aangehaald.⁴² We geven hier enkele andere van zijn opmerkingen weer, waarbij we proberen niet in herhaling te vervallen:

“... wanneer mensen zeggen dat *djihād* de plicht van de mohammedanen om oorlog te voeren tegen een niet-mohammedaanse regering of land betekent en dit *djihād* noemen (hoewel het goed denkbaar is dat dit gebruik van het woord onder bepaalde omstandigheden wettig kan zijn), kramen ze werkelijk onzin uit en brengen ze onterecht een godsdienst te schande, waarmee ze niet bekend zijn.”

“Toen sommige mensen Mohammed om toestemming vroegen om mee te doen aan een heilige oorlog tegen degenen die de mohammedanen onderdrukten, antwoordde hij hen, ‘Jullie ware *djihād* ligt in jullie inspanningen om jullie ouders te dienen’. Wanneer de Koran het woord *djihād* gebruikt, dan lijkt die het hoofdzakelijk te gebruiken voor een oorlog tegen zonde: *Wie djihād voert in moraliteit, Wij zullen hem de ware weg tonen*. Ergens anders (25:52) spoort de Koran ons aan om tegen de ongelovigen te strijden met de “grote *djihād*”, het

⁴² De complete verhandeling kan men lezen op:
www.wokingmuslim.org/pers/leitner/jihad.htm

zwaard van de geest en de argumenten van de mohammedaanse Bijbel. In de tradities met betrekking tot de gezegdes en handelingen van de Profeet, keert een groepje heilige krijgers vrolijk terug van een zegevierende oorlog tegen ongelovigen naar de vrede van hun huizen en de vredige uitoefening van hun geloof. Toen ze de Profeet passeerden, riepen ze het volgende uit: ‘We zijn teruggekeerd van de kleine *djihād*, de oorlog tegen de agressors van het mohammedaanse geloof, naar de grote *djihād*, de oorlog tegen zonde.’”

“Er mag geen geweld gebruikt worden in geloofszaken, hoewel de algemene indruk heerst dat dit juist de essentie is van mohammedanisme. Het tweede hoofdstuk van de Koran schrijft duidelijk voor, *Laat er geen geweld zijn in de religie (2:256)*. Deze passage was in het bijzonder gericht tot enkele van Mohammeds eerste bekeerlingen, die zonen hadden die met afgoderij of jodendom waren grootgebracht, en die hen wilden dwingen om het mohammedanisme te omarmen. Ja, zelfs wanneer de moeders van niet-mohammedaanse kinderen hen van hun gelovige familieleden wilden wegnemen, voorkwam Mohammed elke poging om hen bij zich te houden.”

“Integendeel, er wordt in het hoofdstuk genaamd *De Bedevaart* duidelijk aangegeven, dat het doel van *djihād* het beschermen van moskeeën, kerken, synagogen en kloosters tegen vernietiging is (22:40), en we moeten nog altijd achter de naam van een christelijke kruisvaarder komen, die ten doel had moskeeën en synagogen te beschermen. Natuurlijk, toen de Arabieren door Ferdinand en Isabella uit Spanje werden verdreven, waar ze hun nijverheid en wetenschap naartoe hadden gebracht, en gedwongen werden in de positie van tegenstanders van de christenen, werd de moderne betekenis van *djihād* als vijandigheid tegenover het christendom vanzelfsprekend geaccentueerd. In feite is de wezenlijke betekenis van *djihād* zo onmiskenbaar *het zich inspannen* voor de bescherming van het Mohammedanisme tegen aanvallen, dat er aan de Mohammedaanse generaals uitdrukkelijk werd bevolen om geen enkele plaats

aan te vallen waarin de Mohammedaanse oproep tot het gebed zou kunnen worden verricht, of waarin één enkele Mohammedaan als getuige van het geloof zou kunnen leven, zonder te worden lastiggevallen.”

9. Sir T.W. Arnold

Er bestaat een beroemd wetenschappelijk historisch onderzoekswerk, getiteld *The Preaching of Islam — A History of the Propagation of the Muslim Faith*, van ongeveer 460 bladzijden, van de christelijke oriëntalist Sir Thomas Arnold. Hij schrijft in de Inleiding: ⁴³

“In de dagen van zijn politieke neergang, behaalde de islam enkele van zijn meest schitterende geestelijke overwinningen: bij twee grote historische gelegenheden werden de volgelingen van de Profeet overweldigd door barbaarse ongelovigen ... en in beide gevallen aanvaardden de overwinnaars de godsdienst van de overwonnenen. Evenzo brachten moslimmissionarissen, zonder hulp van een wereldlijke macht, hun geloof naar Centraal Afrika, China en de Oostindische eilanden.” – blz. 2

De islam is in het geheel niet door geweld verspreid, immers, zelfs die ongelovige volkeren door wie de moslims waren verslagen en die over de moslims heersten omarmden later in de islamitische geschiedenis uiteindelijk de islam.

Hij schrijft verder, waarbij hij vroegere verzen van de Koran die in Mekka waren geopenbaard aanhaalt die de moslims

⁴³ De citaten hier zijn uit de tweede editie (Constable & Co., London 1913). Sir Thomas Walker Arnold (1864–1930), was na zijn studie te Cambridge werkzaam als docent en professor in filosofie aan beroemde universiteiten in India, en van 1921 tot aan zijn dood was hij professor in Arabische en Islamitische Studies aan de School of Oriental and African Studies, Londen. Hij was een vooraanstaande christelijke geleerde in het Arabisch en Perzisch en in islamitische culturele geschiedenis.

instrueren dat ze de islam door middel van argumenten moeten prediken:

“Soortgelijke voorschriften komt men ook tegen in de Medinese soera’s, die gegeven werden in een tijd dat Mohammed aan het hoofd stond van een groot leger en op het hoogtepunt van zijn macht stond.” – blz. 3-4

Er bestond dus geen verschil in de leer van de islam tussen de latere verzen van de Koran en de eerdere wat betreft het vreedzaam prediken van het geloof met argumenten. Arnold schrijft verder:

“... de Profeet stond zelf aan het hoofd van een lange reeks van moslimmissionarissen, *die vanwege hun geloof tot de harten van de ongelovigen spraken*. Bovendien hoeven we niet bij de wreedheden van de vervolgers of de razernij van de fanatici te zoeken naar de getuigenissen van de zendingsgeest van de islam, en nog minder bij de wapenfeiten van *die mythische personage, de moslimkrijger met het zwaard in de ene hand en de Koran in de andere* – maar bij de rustige, discrete arbeid van de prediker en de handelaar, die hun geloof naar elke hoek van de wereld brachten. Zulke vreedzame methoden van prediken en overtuigen werden niet alleen dan toegepast, zoals sommigen ons willen doen geloven, toen de politieke omstandigheden dwang en geweld onmogelijk of onverstandig maakten, maar werden zeer strikt bevolen in talrijke passages in de Koran, zoals.” – blz. 4-5 (cursivering door ons)

De auteur illustreert dit door tien verzen van de Koran aan te halen, die tot de vroege periode behoren. Hij schrijft dan:

“Zulke voorschriften beperken zich niet tot de Mekkaanse soera’s, maar treft men ook in overvloed aan in die welke te Medina waren gegeven, zoals.” – blz. 6

Hier haalt Arnold zeven verzen van de latere periode aan, bijvoorbeeld, “er is geen dwang in religie” (2:256) en “gehoorzaam aan Allah en gehoorzaam aan de Boodschapper; maar als jullie je afkeren, het is slechts de plicht van Onze Boodschapper om (de boodschap) duidelijk af te leveren” (64:12). Hij ruimt dus de foute gedachte uit de weg dat verzen die tijdens de laatste fasen van de missie van de Heilige Profeet werden geopenbaard, intolerantie en gebruik van geweld onderwezen om de islam te verspreiden.

Sprekende over de massale bekeringen tot de islam na de verovering van Mekka, schrijft Arnold:

“Onder degenen die na de val van Mekka tot [de islam] toetraden, bevonden zich enkele van de meest bittere vervolgers van Mohammed in de vroege dagen van zijn missie, die door zijn edele verdraagzaamheid en vergiffenis nu een plaats vonden in de broederschap van de islam.” – blz. 38

“De Arabische stammen werden er dus toe aangezet om de Profeet hun onderworpenheid aan te bieden, niet louter als het hoofd van de sterkste militaire macht van Arabië, maar als de vertolker van een principe van sociaal leven, die alle andere zwak en ondeugdelijk maakte. Mohammed was erin geslaagd om in de anarchistische maatschappij van zijn tijd een gevoel van nationale eenheid, een bewustzijn van rechten en plichten tegenover elkaar, te introduceren, die de Arabieren daarvoor nog niet hadden meegemaakt.” – blz. 40-41

Arnold noemt dan het doel van zijn boek:

“Vanaf het allereerste begin droeg de islam dus de stempel van een zendingsreligie die probeerde *de harten van de mensen te winnen*, hen te bekeren en *hen te overtuigen* de broederschap van de gelovigen binnen te treden; en net zoals het in het begin gebeurde, zo zette zich dat tot aan de dag van vandaag voort,

hetgeen het doel is van de volgende bladzijden om dit aan te tonen.” – blz. 44 (cursivering door ons)

Aangekomen bij de bekering van de christelijke stammen tot de islam tijdens en kort na de tijd van de Heilige Profeet, geeft Arnold deze mening:

“Dat dwang niet de bepalende factor was bij deze bekeringen, kan men beoordelen aan de hand van de vriendschappelijke betrekkingen die tussen de christelijke en moslim Arabieren bestonden. Mohammed was zelf verdragen overeengekomen met verschillende christelijke stammen, en beloofde zijn bescherming aan hen en garandeerde hen vrije uitoefening van hun godsdienst, en aan hun geestelijken een ongestoorde uitvoering van hun oude rechten en gezag. Een soortgelijke band van vriendschap verenigde zijn volgelingen met hun landgenoten van het oude geloof, van wie er velen vrijwillig naar voren traden om de moslims bij te staan in hun militaire expedities...” – blz. 47-48

“Uit de hierboven gegeven voorbeelden van de tolerantie, waarmee de christelijke Arabieren tegemoet getreden werden door de zegevierende moslims van de eerste eeuw van de Hidjrah en die door daarop volgende generaties werd voortgezet, kunnen we zeker concluderen, dat *die christelijke stammen die de islam omarmden, dat door hun eigen keuze en uit vrije wil deden.*” – blz. 51-52 (cursivering door ons)

In zijn conclusie schrijft Arnold:

“... over het geheel genomen genoten de ongelovigen onder mohammedaanse heerschappij een mate van tolerantie, waarvan men geen voorbeeld aantreft in Europa, tot zeer recentelijk. Gedwongen bekering was overeenkomstig de leringen van de Koran verboden ... Het feitelijk bestaan van zo vele christelijke sekten en gemeenschappen in landen die eeuwenlang onder mohammedaanse heerschappij waren, is een blijvend be-

wijs van de tolerantie die zij genoten, en toont aan dat de vervolgingen die zij soms moesten verduren door dweepzuchtigen en fanatici, eerder opgewekt waren door bepaalde bijzondere en lokale omstandigheden, dan dat ze veroorzaakt waren door een gevestigd principe van intolerantie ... *Maar zo'n onderdrukking wordt in het geheel niet gesanctioneerd door de mohammedaanse wet, hetzij religieus, hetzij civiel.* De passages van de Koran die gedwongen bekering verbieden en prediking bevelen als het enige wettige middel om het geloof te verspreiden, zijn hierboven al aangehaald ... en dezelfde leer wordt hooggehouden door de oordelen van de mohammedaanse wetgeleerden. – blz. 420-421 (cursivering door ons)

“... het zou voor elk van de machtige heersers van de islam zeer gemakkelijk geweest zijn om hun christelijke onderdanen helemaal uit te roeien of hen van hun grondgebieden te verbannen, zoals de Spanjaarden dat met de Moren deden, of de Engelsen bijna vier eeuwen lang met de joden. ... De moefiti's [moslim godsdienstdeskundigen] die de gedachten van hun meesters van zulke wrede praktijken afkeerden, deden dat als exponent van de moslimwet en moslimtolerantie.” – blz. 422-423

